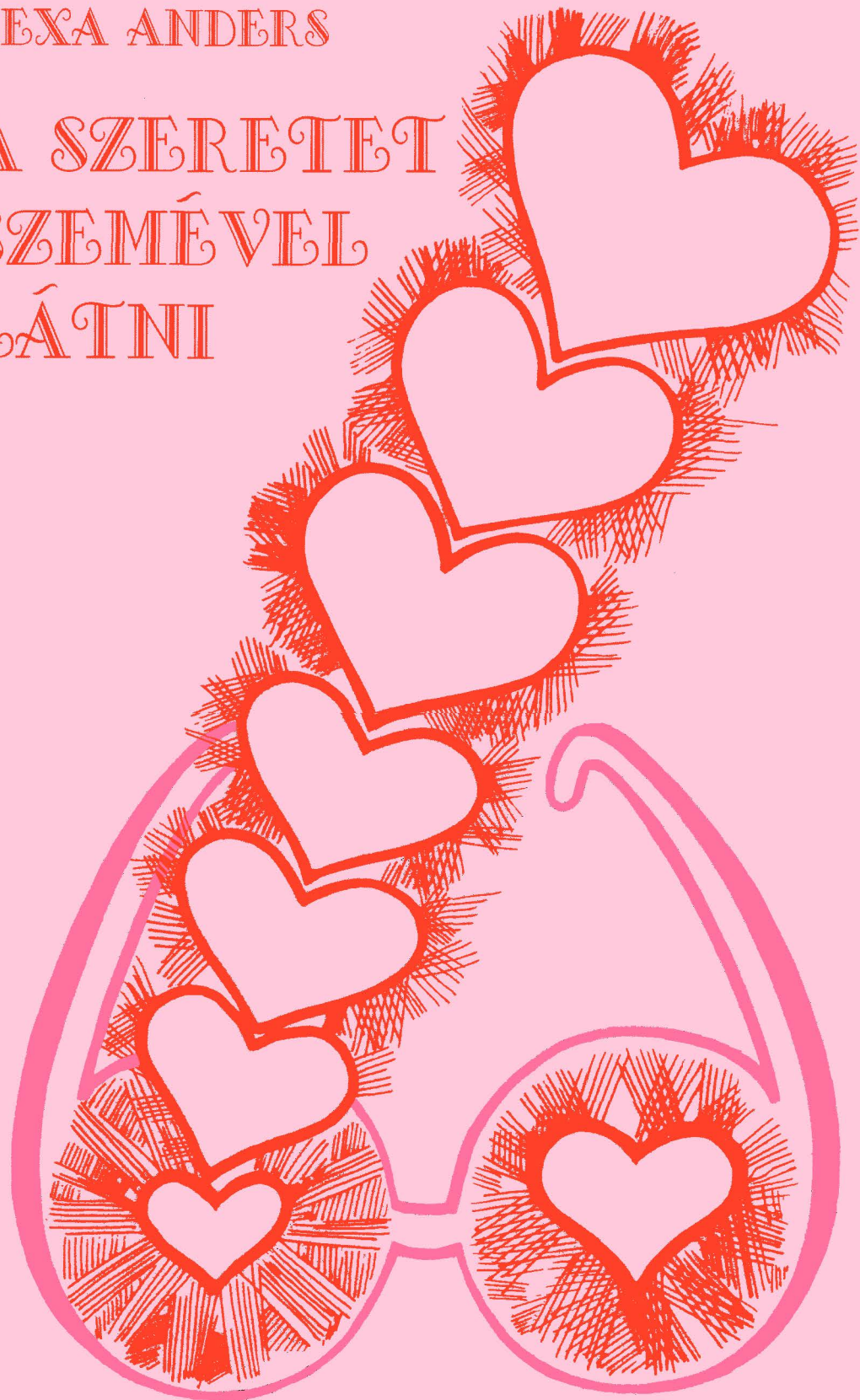

LEXA ANDERS

A SZERETET
SZEMÉVEL
LÁTNI

KORDA • 2000

Lexa Anders

A szeretet szemével látni

Lexa Anders

A szeretet szemével látni

Igaz történetek a hétköznapiakból

KORDA KIADÓ
Kecskemét
2000

A mű eredeti címe: Mit Augen der Liebe sehen
Erlebnisse aus dem Alltag
5. Auflage 1981
Druck: Bundes-Verlag eG, Witten

Fordította: Papné Csurgai Ildikó

Nyelvi lektor: Holczer József SchP

Illusztráció: Titi Mária grafikus

Köszönet a kiadónak a jogdíj elengedéseért.

Kiadja a KORDA Kiadó
6000 Kecskemét, Lestár tér 2. (Tel.: 76/328-977)
Felelős vezető: dr. Bujdosó Gabriella
Megjelent MERCATO Bt. gondozásában (Tel.: 76/487-417)
ISBN: 963 9332 03 8
Cofinec Szilády Nyomda Kft.
Kecskemét Mindszenti krt. 63.

Előszó

Sok emberrel találkozunk életünk során, rengeteg emberrel. Mint ahogy egy folyam elfolyik mellettünk, úgy áramlanak el ők is mellettünk és tűnnek el a ködben. Néhányan közülük rövidebb, mások viszont hosszabb szakaszt tesznek meg velünk utunk során. Néhányukat sohasem felejtjük el.

Ezek az emberek kitörölhetetlen nyomot hagytak életünkben, olyan nyomot, amit fénysugár övezett, mert ők a szeretet szemével láttak.

Előléptek a nagy tömegből és életvezetésükben és cselekedeteikben teljesen mások voltak, mint a többiek. Velük kapcsolatban az volt az érzésünk: a legfontosabb hely számukra mindig az volt, ahol éppen tartózkodtak. Legfontosabb tettük pedig az, amit éppen akkor készültek megtenni, és a legfontosabb ember mindig az volt számukra, aki éppen velük szemben állt, és a segítségüket kereste.

Magukat sohasem tartották olyan fontosnak, mert figyelmükkel mindig mások felé fordultak, azért hogy segítsenek nekik és megértsék őket.

Igen, ezek olyan emberek, akik a szeretet szemével látnak, akiknek az életcélja maga Jézus Krisztus. Ezek olyan emberek, akik a Mester szeretetről szóló parancsát követik: „Tegyetek úgy, ahogyan azt megparancsoltam nektek!”

A „rózsaszín szemüveg”

Ki ne ismerné azokat a napokat, órákat, amikor az ember úgy érzi, hogy minden összeesküdött ellene! Már kora reggel elkezdődik. Munkába igyekszünk. Késésbe vagyunk. A metró meg elmegy az ember orra előtt. Már csak a vörös zárlámpát látjuk felvillanni a sötét alagútban. Amikor végre megérkezik a következő szerelvény, egy vigyorgó kamasz elfoglalja az utolsó ülőhelyet. Szemesnek áll a világ.

A munkahelyen egész nap csak bosszúság van. Sok az irigység és a rágalmazás. Az ember megpróbálja a legjobbat kihozni magából és csak hálátlanságot kap érte cserébe. Hogy maradhat meg ilyen körülmények között az emberekbe vetett hitünk? Az embernek elege van az egészből, a sok hazugságból és becstelenségből.

Elég volt.

Ilyen napokon hazamegyünk és elbújunk a négy fal közé. Csüggedten ülünk otthon és az emberek fogyatékoságain morfondírozunk. Megbotránkozunk rajtuk – mégis tovább kell velük élnünk. De hogy történjen meg ez, ha már nem tudunk hinni és bízni bennük?

Gyermekkorom óta őrizgetek egy értékes titkot. Milyen sokszor óvott meg attól, hogy belezavarodjak az emberekbe, és milyen gyakran származott belőle áldás a többiek – és a magam számára! Ez a „rózsaszín szemüveg” titka.

Elmesélhetem?

Ahogy mondtam, az élmény gyerekkoromból származik. Sok csúnya dologra, sőt összes gaztettemre fény derült egy napon. Végtelen hosszú volt a bűnlajstrom, kezdve az apró füllentésektől egészen az édességek és egyéb dolgok titkos vásárlásáig. A perselyem üres volt. Még a szüleim bolti pénzesszekrényétől sem tartottam vissza magam. Jobban fájtak a könnyek apám szemében, mint a jól megérdemelt ütések, amiket szó nélkül túrtam.

A legrosszabb azonban az volt, hogy anyám figyelemre sem méltatott és egy árva szót sem szólt hozzám.

Már nyolc nap telt el így. Nem ehettem egy asztalnál a szüleimmel és a nővéremmel. Egy félreeső helyen volt a tányérom, teljesen külön.

Alig ettem valamit. Minden falat megakadt a torkomon. A nővérem nem beszélhetett velem. De néha találkoztunk a hosszú folyosón, gyorsan átölelt és szeretetteljesen megsimogatta boglyas fejemet. Nagyon vártam az ilyen kis röpke találkozásokat.

Kimondhatatlanul szenvedtem!

Ebben az időben meglátogatott minket családunk egyik kedves barátja, egy afrikai misszionárius. Bizonyára feltűnt neki teljesen megváltozott és csendes lényem. Máskor teljes örömmel szaladtam kitárt karjaiba. Most kerültem közelségét, pedig mindennél jobban vágyódtam utána.

A dolgozószoba ajtaja csak félig volt becsukva. Csöndesen settenkedtem át a hosszú folyosón. Ő talán mégis észrevett és látta, ahogyan elbújok a függöny mögé.

Ekkor hangokat hallottam a félig behajtott ajtó mögül. A közte és anyám közt lezajlott beszélgetést biztosan nem az én gyermeki füleimnek szánták. De amit ott, akkor dobogó szívvel meghallottam, azt nem felejtettem el egész életemben.

Rólam volt szó. El akartam szaladni, de földre gyökereztek a lábaim. Egész testemben reszketve álltam a félig behajtott ajtó mögött és hallgattam anyám energikus hangját.

„Bizonyára Ön sem látta Afrikában a feketéit fehérnek. Attól tartok, Ön a gyermekem esetében ismét a „rózsaszín szemüvegén” keresztül néz, és még a gáztetteit is rózsaszín fényben látja. Ez semmi esetre sem fordulhat elő! Nem?”

„Anyácska, nézzen csak bátran Ön is a „rózsaszín szemüvegen át!” Hagyja, hogy újra és újra a szeretet szemével lássunk! Ez nem azt jelenti, hogy helyeseljük a rosszaságot és a hibákat vagy hogy át akarunk nézni felettük.

A szeretet szemével látni azt jelenti: meg akarlak érteni, segíteni akarok! Észre kell venni a sok szemét és törmelék között azt a gyenge kis virágszálat, amely a nap felé törekszik! Anyácska, engedje, hogy a szeretet szemével lássunk!”

Sose felejttem el ezt a beszélgetést, amit a behajtott ajtó mögött hallottam. Bár nem mindent értettem a „rózsaszín szemüveggel” kapcsolatban, amin keresztül mindent rózsaszínű fényben lát az ember. De ezt a pár szót „A - sze - re - tet - sze - mé - vel - lát - ni”, ezt jól megértettem. Nagyon jót tettek fájó szívemnek.

Később, egy óvatlan pillanatban megpróbáltam átnézni a misszionárius aranykeretes szemüvegén – de semmi különöset sem láttam. Min-

den homályos volt és elmosódott. És egyáltalán nem láttam semmit sem „rózsaszínűnek” vagy „rózsaszín fényben” úszónak. Nem volt az csodaszemüveg, mint ahogy azt gyermeki képzeletem megálmodta. De mégis ez a gyermekkori élmény megmutatta és megnyitotta nekem az utat egy csodaországba. Van valami csodálatos azoknak a titkában, akik – a szeretet szemével látnak.

Az öreg hegedűkészítő

Anyám volt az, aki sorba nyitotta meg előttünk a szeretet ezen csodaországára felé vezető ajtókat. Velünk szemben ugyan sokszor nagyon szigorú és hajthatatlan volt, mégis bárhová került az életben, a szeretet szemével azonnal észrevette mások bajait.

Ott volt például az öreg, ősz hajú hegedűkészítő, aki bérházunk pincéjében lakott, és hangszerek javításával tengette nyomorúságos életét. Az éhezéstől félholtan, ráadásul betegségtől szenvedve feküdt műhelyének padlóján, amikor egyik nap anyám rátalált. Először is egy erős tyúkhúslevest főzött neki és azzal etette meg. Apám csak mosolygott, mikor megjegyezte hogy a tyúkállomány a kertben láthatóan fogy.

„Nem tesz semmit, még mindig van belőlük elég” – vélte. Ilyen dolgokban a szüleim mindig egyetértettek. Még mindig magam előtt látom pici anyámat, amint felhajtott ingujjai hozzáfogott a pincében uralkodó kosznak súrolókefe és szappan által történő megszüntetéséhez. Nővéremnek is szorgalmasan kellett segítenie. Nem lehetett lógni vagy ellenkezni.

Amikor az öreg kicsit már jobban érezte magát és nem igényelt közvetlen gondoskodást, anyám mindennap leküldött hozzá iskola után egy tál laktató étellel.

Különleges barátommá vált az öreg hegedűkészítő. Gyakran a kezembe nyomta egyik remekre sikeredett hegedűjét és a vonót hozzá. Nekem azonban csak egy szánalmas kapirgálást sikerült belőle előcsalonnom. Könnyebben boldogultam egyszerű mandolinommal, mint az ő értékes mesterhegedűivel.

Szoros barátság fűzött engem számos unokájához, akiket gyakran magammal cipeltem a kertünkbe.

Anyám egyszerűen csak „falánk” kis bandának hívott minket. Csoda volt, hogy sikerült mindenkit jóllakatni. Az állandóan „farkaséhes” banda etetése nem kis munka volt. A testvérek közül leginkább Feri kötődött hozzám, aki a legidősebb volt közülük. Ő egészen különleges, az átlagosnál sokkal tehetségesebb fiú volt.

Rengeteg örömet szerzett nekünk az együtt tanulás és az iskolai fel-

adatok közös elvégzése. Kitüntetéssel érettségizett. A későbbiekben sok szenvedés és támadás érte az életben. Derék lelkipásztor lett belőle.

Nagyapjára, az öreg hegedűkészítőre a későbbiekben egy Hamburg melletti kis hegyi falu egyik rozoga házikójában bukkantam rá. Nagy volt a nem remélt viszontlátás felett érzett örömünk.

„Éhen haltam volna, ha anyád akkoriban nem talált volna rám és nem ápolt volna olyan szeretettel” – mondta.

Amikor anyám csak – pirosan – látott

Egyszer anyánk nem nézett a szeretet „rózsaszín szemüvegén” át – akkor egyszerűen csak pirosan látott. És ebből hatalmas veszekedés lett.

Egy vasárnapon történt. A délutáni kávéhoz kellett süteményt hoznom, amit mi magunk választhattunk mindig ki. Szokásomhoz híven most is kilógtam a sorból. A közeli cukrász süteménye nem volt elég jó számomra. Előkelő cukrászdából szerettem volna süteményt hozni.

Kint szakadt az eső. Kézbe kaptam a hozzám legközelebb eső esernyőt és elindultam. Csak később vettem észre, hogy anyám jó esernyőjét vettem el. Ez az ő úgynevezett „legjobb darabja” volt, jó minőségű selyemszaténból készítve. Nem éreztem magam valami kellemesen, mert ezt az ernyőt mindig csak különleges alkalmakkor használta.

Biztosan 10-es erősségű volt akkor a szél, és mielőtt még észbe kaphattam volna, kifordította az esernyőt, ráadásul pont a villamosmegállóban. A szél csak úgy süvített a fülem mellett. Teljesen elvesztettem a kifordult esernyő feletti uralmammat és a hegyét beledöftem egy aránylag jól megtermett úr gyomrába.

Szitkok özönét zúdította rám. Egy széllokés lekapta az úr fejéről a kalapot. Újra és újra elnézést kértem. De ő már semmit sem hallott ebből, hanem mint egy örült rohant a kalapja után, amelyet a szél úgy sodort tova, mintha tréfát űzne vele.

A villamos elment, szitkozódó és vadul hadonászó vezetőjével együtt. Én viszont ott álltam a szakadó esőben és nem tudtam az ernyőt az eredeti állapotába visszaállítani. Az emberek szidtak és zavartan nevettek, mert az egész járdát elzártam előlük ezzel a vicces alakzattal.

Később egy szétmorzsolódott homoktortával és csuromvizes ruhával érkeztem haza. A kifordult esernyővel nehezen jutottam át az ajtón. Anyám döbbenete hatalmas volt. A dorgáló beszéd azonban, amire számítottam különös módon elmaradt. Egy évvel később került rá sor.

Apám megszánta az esernyőt és óvatosan lefejtette róla az anyagot. Egy szaküzletbe vitték el megjavíttatni. A lefejtett anyagot gondosan összehajtogatták és eltették. Ezzel az esernyő történetének tulajdonképpen vége is lett volna. Egy évvel később viszont egy napon csúnya utójátékra került sor.

Azon a napon már kora reggel hozzáfogtunk nővéremmel ruháink varrásához, anyám utasításai szerint. A kimonó szabásminta akkor jött divatba. Anya azonban ragaszkodott a beillesztet ruhaujjhoz. A „Nagy” minden további nélkül szót fogadott. Én viszont, a „Kicsi”, meg voltam őrlülve a kimonó szabásért.

Anyám, miután kimondta a határozott „nem”-et, nem hallgatott meg semmilyen kérést, kívánságot, de én konok fejvel nem törődtem ezzel. Titokban kerestem anyám szövetmaradékai között valamit, ami passzolt. Ahhoz nem volt merszem, hegy levágjak egy darabot a boltban lévő valamelyik vászonvégből. Végül is anyám kacatos ládája mentette meg a helyzetet. Abban felfedeztem ama szerencsétlen napon levágott esernyőanyagot. Ez a talált darab pont megfelelőnek tűnt. Ha kívágnám a hegyénél lévő rongyos részt, kész lenne a nyakkivágás. No, most jöhet az ujj – természetesen az is kimonó szabásmintával. És minden ernyőcsücsöknél egy kis selyembojt? Nagyszerűnek találtam.

Ekkor hallottam anyám lépteit a bolt felől. Magas ívben repült az oló a sarokba és a kiszabott blúz a zsákba, az meg a nagy tölgyfaládába. Amikor anyám belépett a szobába, halál nyugodtan ültem a dolgozóasztal mellett, mint máskor. El kellett rejtenem a tölgyfaládába először is az álmomat, hogy legyen egy kimonó blúzom, másodszor a szétvágott esernyőt, addig, amíg egy napon anya valamit keresett a ládában és én megdöbbenve észre nem vettem, ahogy kiszabot blúzomat a kezében tartja. Azt a blúzt, ami hajdan az ő előkelő szatén-esernyője volt.

Ebben a pillanatban nem tudom a szeretet szemüvegén át nézni, ami mindent rózsaszín ködbe burkol. Nem, ő csak pirosan és csak pirosan látott – csak a szabásmintát látta –, és én megtapasztaltam a következményeit!

Ez az élmény nagyon gyakran segített engem az életben abban, hogy a fiatalokat „rózsaszín szemüvegen” keresztül nézzem, hogy megértéssel legyek kívánságaik iránt és azokat a szeretet szemével lássam.

Az első sikeres és sikertelen próbálkozások

Ez az egész dolog a „rózsaszín szemüveggel” kapcsolatban nem volt igaz. A misszionárius titokzatos szemüvege nem volt csodaszemüveg, amin keresztül el lehetett varázsolni az embereket. Nem értettem a „nagyok” beszédét. Lennie kell mégis valamilyen magyarázatnak. Biztos voltam benne, hogy egy napon rájövök a dolog nyitjára.

Az a másik dolog azonban, „a szeretet szemével látni”, az érthetőbbnek tűnt számomra. Ez a jósággal és a szeretettel függött össze.

A gyermekeknek szükségük van példaképre, ideálra, akire felnézhetnek, aki irányt mutat nekik és akit utánozhatnak.

Engem a misszionárius vakítóan kék szemei ígéztek meg. Az én szemeim csak szürkék voltak, majdnem zöldék. A nővérem azt mondta egyszer, amikor a lábammal nagyot dobbantva akaratosan eléálltam, hogy szikrázóan zöld macskaszemeim vannak. Ezt a tükörbe nézve magam is megállapíthattam. Szerintem ezek a szemek nemcsak egyszerű macskaszemek, hanem igazi tigrisszemek voltak. Teljesen kétségbeesve somfordáltam el a tükörtől. A szemeim tehát sohasem lesznek olyan melegék és barátságosak mint példaképeméi bármennyire is szeretném!

Mostani otthonomban látható egy akvarell. Ez egy dühösen fújtató tigrisfejet, ábrázol, zöldesen szikrázó ragadozó szemekkel. Jó okom volt rá, hogy felakasztottam a falra. Némely látogató borzalmasnak találja, némelyek meg csodálatosnak. Én szeretem ezt a tigrisfejet, mert saját gyermekkori lényemet látom benne. Anyám egyik idősebb barátnője, aki ki nem állhatta a tigriseket, egyszer örömet akart nekem szerezni és az akvarellre nézve ezt mondta: „Szerintem ma már egy picit barátságosabbnak néz ki!”

Ezt olyan huncut kacsintással mondta nekem, amiért én egy cuppánós puszt nyomta az arcára. Nos, ő nagyon is jól ismert engem gyermekkoromtól fogva.

Vajon a sok eltelt év után még mindig olyan akaratosak és szikrázóak a szemeim? Reméltem nem! Kérdezzük csak meg nővéremet! Ő őszinte – és meg fogja nekem mondani az igazat.

Olyan ragyogó kék szemekkel, mint amilyenekkel a példaképem rendelkezett, nem tudtam szolgálni, de azért alighanem a zöldesen villogó

szemek is tudnak néha barátságosan nézni, ha „szeretni” akarnak. Én minden esetre megpróbáltam fáradságot nem ismerve felvenni a versenyt misszionáriusom kék szemeivel.

Az iskolában ezért hamarosan sok hívem akadt. Ott volt például Dina Gross, aki annyira bűzlött a kosztól, hogy senki sem akart mellette ülni. Sohasem hozott magával tízórait az iskolába. Észrevettem vágyakozó pillantásait, amiket jól megrakott vajas kenyерem felé vetett. Nem ment le több falat a torkomon. Boldogan mondtam le a következı szeletrıl és adtam oda neki. Szívbe markoló volt látni, ahogy egyébként mindig szomorú szemeiben felcsillan a hála érzése. Olyan volt ez számomra, mint ha valami egészen nagy, végtelenül gyengéd és csodálatos dolgot éltem volna át, amit ezentúl mint valami csendes titkot, szentséget kell megıriznem magamban.

Csöndben megéreztem valamit a „rózsaszín szemüveg” titkából. Majdnem mindennap megisméltódtott ez a csodálatos boldogságérzés, amikor a Dinának titokban adtam valamit.

A Dinához társul szegıdött késıbb Lina. Nemsokára egy egész hosszú gyereksor követett távolról, mindegyiküket én láttam el. Nem mindig csak a vajas kenyéremet kapták meg, néha egy kis képet adtam nekik, amit a vásárnapi iskolából hoztam magammal. Egy leheletvékony papírdarabkát, amin egy mondás volt. Sokszor segítettem nekik titokban leckéjük elvégzésében. Úgy tınt, senkijük sincs igazából, aki szeretetet mutatna irántuk. És amikor nem volt semmim, amit nekik ajándékozhattam volna, akkor gyorsan megsimogattam az arcukat, úgy, hogy ne lássa meg senki.

A szeretet eme tanúságtétele miatt mindig szégyelltem magam, mert ez nem volt számomra áldozathozatal, szívemnek azonban örömet jelentett. Barátaim bolhákkal és tetvekkal áldottak meg érte.

Anya megbotránkozott azon, amit összeszedtem. Én bátran elviseltem következıményeit, a csípı ecetes oldatot a fejemen. Csöppet sem csökkent szeretetem „titkos összeesküvıim” iránt.

Anyám szigorú parancsára nem jöhettem velük többet össze. A tilalom azonban nem akadályozott meg minket abban, hogy távolról szerszük egymást. Még akkor is hőséges híveim maradtak, amikor már nem jártak az osztályomba. Voltak titkos rejtekhelyeink, ahol találhattak maguknak almát, szendvicset vagy valami más finomat.

Szegény kicsi Dina, hamarosan meghalt – úgynevezett alutápláltságban. Annak ellenére, hogy keserő könnyeket hullattam érte – a szívem

mélyén hálás voltam azért, hogy valami kis szeretetet adhattam neki rövid életében. Amikor egy régi osztályképet nézegetve meglátom őt az első sorban boldogtalanul guggolni, mindig melegség önti el a szívemet. Ő volt az első, aki megsejtette velem azt a boldogságot, amit akkor érez az ember, ha a „rózsaszín szemüvegen” át, a szeretet szemével néz.

És nem tesz semmit – ha ezért az ember bolhákat és tetveket kap ajándékba! A lényeg, hogy az ember szeret. A „szeretet szemével” át-nézünk a bolhákon és tetveken.

Mesemondó nagyanyó

Mesemondó nagyanyót az első pillanattól kezdve megszerettem. Körüllengte a nagyvilág illata, amelyről még nem sokat tudtam.

Bizonyos emberek már gyermekkoromtól fogva ellenállhatatlanul vonzottak. Mindenféle módon megpróbáltam velük kapcsolatba kerülni. Gyakran kerestem közelségüket vagy újra és újra barátságosan köszöntem nekik, addig, amíg szóba nem álltak velem.

Mindezek ellenére végtelenül szegénylős voltam. Határtalan szegénylősségem akkor sem szűnt meg, amikor végre szóba álltak velem – kitarásom azonban nem ismert határokat. Nem engedtem ki az embereket a markomból.

Így történt ez mesemondó nagyanyóval is. Egy vasárnapi istentisztelet alatt fedeztem fel őt gyülekezetünkben. Attól a pillanattól fogva, hogy megláttam őt az előttünk lévő sorban, egyszerűen nem tudtam tovább Isten szavára figyelni. Egy fekete csipkefőkött hordott hófehér haján, amely a kis göndör fürtök gondos elrendezése által valóságos mesterművet alkotott. Már a legkisebb mozdulatra is úgy csillogtak hosszú fülbevalói mint a harmatcseppek, mikor rájuk süt a nap. Karcsú kezén a sok gyűrű ugyanannyi csillogást szórt szét.

Ez az érdekes emberke teljesen belopta magát a szívembe az istentisztelet alatt. Ez az élmény sajátos titkot jelentett számomra. Senkinek sem beszéltem róla.

És a szemei! Nem hasonlítottak-e roppantul barátunk, az afrikai misszionárius szemekre? Mindenesetre ugyanolyan huncutul fénylettek, mint amazok. Amikor csak úgy csendben maguk elé tekintettek, milyen sok jószág, tudás és milyen sok megértés volt akkor bennük. Csodálatosan ragyogtak rám, mikor istentisztelet után felsegítettem rá a kabátot!

Egyszerűen meghívtam hozzánk vendégségbe a mesemondó nagyanyót. Még magam sem tudtam, hogy fogom ezt beadni energikus kicsi anyámnak.

Aztán mikor egy napon valóban megjelent kézimunka üzletünkben, kezében három csokor ibolyával, egy kicsit elvesztettem lelki egyensúlyomat. Visszaút azonban már nem volt. Igaz, nekünk mindenki előtt nyitva állt a házunk. Az is igaz viszont, hogy éppen emiatt gyakran pró-

bára tettük anyánk vendégszeretetét és nagylelkűségét. Gyakran hazacipeltünk néhány „vicces figurát”, akit mi nagyon „rászorulónak” tartottunk. Anya ezért tudni akarta, hogy kit hívunk meg magunkhoz. Anyám biztosan megkegyelmez mesemondó nagyanyónak, ebben biztos voltam.

Addig, amíg keresztülbaktattunk a hosszú folyosón, gyorsan a fülébe súgtam, hogy segíthetne nekünk a gyapjufonal behúzásában. Tudniillik éppen egy tíz méter hosszú szmirnaszőnyeg csomózásán dolgoztunk, amit egy gyártulajdonos számára készítettünk.

Mesemondó nagyanyó mosolyogva megfenyegetett az ujjával: „Hát egyáltalán nem tudja anyád, hogy jövök?”

Válasz helyett belöktem a dolgozószoba ajtaját és ujjongva anyám elé álltam.

Itt van a mesemondó nagyanyó! Segíteni szeretne nekünk a gyapjúszálak befűzésében! Ez kedves tőle, nem?”

A mai napig sem értem miért adta meg magát szigorú, kicsi mamám, kislánya ilyen nagyfokú önállósága előtt. Nem minden általunk hazacipelt vendégnek volt azonban hasonló kegyelemben része, nem mindenki jöhetett el újra. Nyilvánvalóan nagy összevisszaság lett volna akkor nálunk. Bizonyára mindenkire a szeretet szemével nézett azok közül, akik ki- és bejártak hozzánk.

Mesemondó nagyanyó mindenesetre hű maradt hozzánk egészen haláláig.

Mégiscsak jó volt a szimatom, amikor felfedeztem őt.

Senki más nem tudta fényes humorával és elbeszélő-tehetségével úgy belopni kis dolgozó szobánkba a tágas nagyvilágot, mint ő. Sorban bukkantak fel az érdekesnél érdekesebb figurák: fejedelmek és grófok kastélyaikban, mademoiselle-k és excellenciás urak hatalmas birtokaikon, és szemünk előtt életre keltek. Mindent el tudtunk képzelni, amit mesélt. Egyik helyen komorna volt, a másik helyen szobalányként vagy társalkodónőként szolgált hercegnők vagy fejedelemasszonyok mellett. A tulajdonában lévő minden egyes ékszernek megvolt a maga története. Gazdag és tartalmas életet tudhatott maga mögött, amelyet érdemes volt végigélni. Szívjóságában megengedte, hogy mi is részesei lehessünk mindezeknek.

Legszebb és legnagyobb lelki kincse azonban örvendező és bátor tanúságtétele volt. Bizony, sohasem szégyellte magát Ura és Megváltója, Jézus Krisztus miatt. Életében ez a név mindig fényesen világított és ő

mindig hű maradt hozzá, bárhol is járt a világban. A megvetett és züllött emberekben is mindig meglátta a jót. Akkor is reménykedett, amikor úgy látszott, már nincs mit remélni.

Úgy szerettük őt, mintha nagymamánk lenne. Szeretetünkkel és bizalmunkkal mondtunk neki köszönetet. Azt hiszem boldog volt így addig, amíg egy hirtelen szélhűdés le nem vette a lábáról.

Olyan gyorsan futottam hozzá a kórházba, ahogy lábaim csak bírták. Sok más beteggel együtt egy nagy teremben feküdt. Alig ismertem rá. Hófehér haját közepén szétválasztották és simán hátrafésülték. Kivették műfogsorát. Egyetlenegy briliáns vagy drágakő sem csillogott a kezén. Egyszerű, fehér vászon hálóingben feküdt az ágyon, mint valami leveletől megfosztott hervadt virág. Teljesen tisztában volt azzal, hogy itt a vég, békésen várta a nagy és fenséges „azutánt”.

Ez maradt tehát a mi szeretett mesemondó nagyanyónkból! Az egész baloldala lebénult. Boldog és hálás voltam azonban azért, hogy tudott még beszélni és engem is megértett. Könnyek között vettem végső búcsút tőle. Egyszer csak boglyas fejemen éreztem egészséges jobb kezét. Tisztán hallottam, amit foghíjas szájjal mondott: „Az Úr, a te Istened áldjon meg téged – és te is áldás leszel mások számára!”

Ezek voltak hozzám intézett utolsó szavai. Még sokáig tartottam kezét a kezemben, egészen addig, amíg el nem vesztette tudatát. Még ezen az estén örökre lehunyta szemeit. Most már láthatta azt, amiben hitt.

Mélyen megrendülten futottam a sötét utcákon át hazáig. Ismét eltávozott közülünk egy ember, aki tágabb és szűkebb környezetét – beleértve minket is – a szív szemével, a szeretet szemével nézett. Milyen nagyon vágytam azután, hogy nekem is szabad lehessen egyszer így látnom! De, mit is mondott? Mik is voltak utolsó szavai? – „Az Úr, a te Istened áldjon meg téged – és te is áldás leszel mások számára!”

Én, a kicsi, mérges vadmacska a zöld tigrisszemmel? Én legyek áldás?? Ez azt jelentené: a szeretet szemével kellene látnom, úgy, mint ahogy afrikai misszionáriusunk a rózsaszín szemüvegen át lát? Ezt sohasem fogom tudni, sohasem saját erőmből. De mi lenne ha Isten egy napon egyszerűen nekem ajándékozná ezt a képességet!

„Az Úr, a te Istened áldjon meg téged!” Ez úgy hangzott mint egy végrendelet.

„...és te is áldás leszel mások számára!” Ez az isteni áldás következménye? Jaj, milyen nehéz volt mindez számomra! Ezt meg kellett beszél-

nem a nővéremmel! Ő mindent olyan jól el tudott magyarázni, úgy, hogy utána már értettem is a dolgot.

Egyvalamiben azonban biztos voltam: szeretni akartam az embereket, igen, az egész világot a szívembe akartam zárni. Szeretni akartam őket teljes szívemből – mind-mind.

Ez az út tűnt számomra a leghelyesebbnek és legegyszerűbbnek – ugyanakkor a legnehezebbnek is: a szeretet útja.

A börzén

Ma már nem létezik a börze Hamburgban, az Elba utcában. A háború, minden borzalmával együtt, romba döntötte, és vele együtt a kereskedők színes forgatagát is. A hatalmas raktár – és áruházak mellett még álltak az óváros régi, lebontásra ítélt házai, nyikorgó körlépcsőikkel és megvetemedett oromzataikkal.

Hanza-városunk egy ilyen réges-régi házában lakott Kohn, a mi textiltervezőnk. Nagyon eredeti ember volt, amilyen nem található még egy a földön, mindig vidám és olyan eleven, mint a kéneső. Úgy tűnt, mint ha kicsiny testének minden végtagja egyszerre mozogna.

Sohasem volt nála jobb kézimunka- és textiltervezőnk: becsületes, megbízható, mindig segítőkész. Mint valami kismanó táncolt a rajzasztala körül, itt magyarázva, amott szuszogva és hadonászva megváltoztatva éppen valamit. A mi barátunk egy tetőtől talpig becsületes ember volt és anyánk nagyon becsülte.

Még mozgalmasabban és élénkebben zajlott azonban az élet az utcán, ahol kordé kordé mellett állt jó szorosan. Az eladásra szánt portékák között nagy gyönyörűséggel lehetett turkálni és csodás dolgok után kutatni. Áruikat hangosan dicsérve próbálták egymást az árusok túlharogni, sokszor az ember a saját szavát sem hallotta már.

A kis zsbárosok megpróbálták felvenni a versenyt a kordétulajdonosokkal. Hasonló hangerővel dicsérték portékáikat, amiket asztalokra és lépcsőfokokra raktak vagy a kezükben tartva bocsátottak áruba.

Eleinte szorosan hozzásimultam anyám oldalához. A lélegzetem is elakadt, olyan izgalmas volt az egész. Később azonban már egyedül is turkáltam a szövetmaradékok között, babaruhának valót szerettem volna beszerezni. Úgy látszik, anyámnak már elég korán szándékában állt engem tanítani, és üzleti érzékkel felvértetni. De ebből sohasem lett semmi. Üzletileg mindig egy nulla voltam.

Szépen szétválogatott és sorba rakott kötegekben álltak a babruhának valók a boltunkban, és így árultuk őket gyermekek részére. A legszébb darabokat azonban megtartottam magamnak. Ha azonban bejött az üzletbe egy szegény kis flótás, akinek csak egy öt pfennigese volt

vagy még annyi sem, mindig majd megszakadt a szívem. Ilyenkor saját színes rongyait ajándékoztam neki.

Amikor anyám ezt észrevette, kaptam szidást rendesen. Végül aztán tiltotta az egész vásárosdit, és én örültem ennek. Zsidó barátaimmal és a zsidóbarátokkal e nélkül is tudtam találkozni, amikor rajzolásra vittem a kézimunkaanyagot – a mi barátunkhoz. Egy kis „csevegésre” és barátságos kézfogásra mindig elég volt az a rövidke idő, amit anyám engedélyezett nekem a beszerzéshez.

Még egy különleges barátom volt azok között az ügynökök között, akik ki és bejártak a házukba: a mi Cleaf urunk. Ő megélte az első és az utolsó iskolánapomat is. Vele osztottam meg gyermeki örömeimet és bánataimat. Jó néhány ezüst- vagy aranyszínű csokoládétallért dugott gyorsan mohó kis számba. Egyszerűen hozzánk tartozott. Meghatóan ápolta idős, beteg édesanyját. Már csak ezért is belopta magát a szívembe. Mindig visszafogott és nemes lelkű volt, tele szívjósággal.

Később, a háborús időben, miután már feladtuk üzletünket és az Úr szolgálatában álltunk, újra láttam őt. Egy pillanatra megállt az utcán és kipihente magát, leülve mintás bőröndjére, hogy azután hajlott háttal tovább cipelje nehéz terhét. Megtört ember lett belőle.

Gyorsan átkeltem az úttesten és utána szaladtam. Mikor meghallotta, hogy a nevét kiabálom, letette nehéz bőröndjét. Egy halvány mosoly suhant át gondterhes vonásain. Édesanyja már nem élt. „És ki tudja, mi minden vár még rám” – vélte.

Amikor a búcsúzásnál megszorította mindkét kezemet, könnybe lábadtak szemei. Ekkor adtam neki egy nagy puszit és megsimogattam beesett arcát. Ezután nehéz terhe alatt görnyedezve elment, és nem nézett vissza többet.

Bizonyára ő is valamelyik gázkamrában fejezte be életét.

A mi barátunkkal is már csak egyetlen egyszer találkoztam, egy villamos peronján. nem lehetett nem észrevenni, ahogy menet közben felugrott a robogó villamosra.

Jellemző rá. A náci egy pöffeszkedő hivatalvezetője állt mellettem. Nem törődtem vele. Olyan volt a nem remélt találkozás felett érzett örööm, hogy észre sem vettem. Ekkor hirtelen megtiltotta nekem, hogy ezzel a „kutyával”, ahogy a mi barátunkat jellemezte, beszéljek.

A lelkem mélyéig megdöbbenetek és felháborítottak szavai. Kerekperek megmondtam neki, hogy gyermekkoromtól fogva csak kedvességet és jóságot kaptam ettől az embertől. Senki sem tilthatja meg nekem,

hogy köszönetet mondjak neki és üdvözöljem őt. A mi barátunk nem akart engem kellemetlen helyzetbe hozni, ezért egy vidám kacsintással búcsút vett tőlem és a következő megállónál leszállt. A szüleimnek és a nővéremnek szóló üdvözlét mellett még azt is a fülembe súgta, hogy Angliába szeretne menekülni. Gondoskodni fog róla, hogy életben maradjon.

Én egy távolabbi megállóban szálltam le, útközben figyelemre sem méltattam a „barnainges” hangos szidalmait.

Hirtelen gyűlölni kezdtem ezt az embert – én, én, aki mindenkit szeretni akart! Ellentétes érzelmek mardosták lelkemet. Csak a nővéremnek sikerült megvigasztalnia, és ő mondta nekem szertettel: „Próbáljunk csak meg másoknak szeretetet adni, anélkül, hogy közben saját meglátásainkra és érzelmeinkre gondolnánk.”

Uram, add meg nekem, hogy a többieket, a felebarátaimat a Te szermeddel, a szeretet szemével láthassam, úgy ahogy Te látod őket.

Kosack mama

Mindenki ismerte őt, az öreg Kosack mamát, akinek virágstandja volt a münzburgi pályaudvar előtt. Koszosan és zsírosan rohangált régi ruhában, amiket csak rongyoknak lehetett hívni.

Egy dolgot azonban el kellett ismerni: Ő árulta az egész környéken a legszebb és legfrissebb virágot. Kosack mamánál az ember biztos lehetett a jó kiszolgálásban. Virágai sokáig frissek maradtak, míg az üzletben vásároltak gyakran hamar elhervadtak. Így az ember átnézett kosztól vastag köténye felett és visszatartotta lélegzetét amíg a közelében tartózkodott.

Tavasszal és nyáron még úgy-ahogy ment ez az egész. Akkor a szabadban volt a standja a münzburgi pályaudvar előtt. Télen azonban elbújt a járdaszigeten lévő várókuckóba. Akkor aztán megtapasztalhatta az ember hogyan müljék felül saját „illatai” a virágokét. Még az is előfordult, hogy az ember inkább otthagya a visszajárót, csak minél előbb a friss levegőn lehessen.

Azt rebesgették, hogy Kosack mama nyáron a park valamelyik padján vagy a csatornánál éjszakázott. Télen aztán mégiscsak rászánta magát és bérelt valamelyik hátsó udvarban magának egy lakást. Albérlónek senki sem akarta befogadni, mert iszonyúan bűzlött.

Sohasem fogom elfelejteni azt a kora reggelt, amikor hangosan horkolva feküdt a várókuckóban a járdaszigeten. Ijedtemben meg kellett állnom. Egy idősebb úr vállon veregetett.

„Nem kell félned, kicsikém, ez Kosack mama, úgy látszik, már megint leitta magát a sárgaföldig!”

Ezt mondta, aztán nevetve továbbment. Nekem azonban sajgott a szívem. Szegény, öreg Kosack mama! Miért nincsen otthonod? Miért iszol ennyit? Miért csúsztál le ennyire? – Annak ellenére, hogy undorodtam tőle, végtelen sajnálatot éreztem iránta. Lehet rajta egyáltalán segíteni?

Amikor néhány órával később visszatértem a városból, ott ült frissen beszerzett virágai között és nagy élvezettel szűröcsölt egy csésze forró kávé, amit egy közeli fogadóból hozatott magának. Ennek ellenére is erős

pálinkaszag lengte körül, mivel lábainál hevert lemaradhatatlan pálinkásüvege.

Hogyan ismerkedtem meg vele? Igen, még pontosan emlékszem rá. Nagyon meg akartam tanulni a „rózsaszín szemüveggel”, a szeretet szemével nézni. Ezért egy napon rákiabáltam egy fiúkból és lányokból álló kurjongató hordára, akik úgy ragadtak Kosack mama sarkára, mint egy kutyafalka.

„Takarodjatok haza! Nem szégyellitek magatokat, így kicsúfolni ezt a szegény öregasszonyt!”

Ökleimet ráztam a fiúk felé, akik élvezettel rikácsoltak és ordítottak. Mit ért azonban az én picic erőm egy ilyen nagy hordával szemben! Sőt! Engem is eltalált Kosack mama mankójának egy erős ütése, amely fel alá járt a kurjongató tömegben.

De hát mi történt? Miért volt talpon a fél városrész és miért volt magánkívül mindenki. Maguk a felnőttek is nevettek, kiabáltak és nem fékeztek meg a tömeget. Később megtudtam, miért.

Kosack mama virágot szállított a lakatos mester részére a Humboldt utcába. Nagyot akart kortyolni a pálinkásüvegből, és erős rövidlátó szemével nem vette észre, hogy éppen egy olyan padra ült le a kertben, amelyen egy ragasztóval bekent plakát feküdt: „Belépni tilos!” – felirattal.

Ezzel a plakáttal, amely hozzátapadt hátsó részéhez és nagy fekete betűkkel virított, indult meg dülöngélve hazafelé! Honnan is sejthette volna, miért volt nyomában a fél város.

Egyébként mindig csak néhány ember kiabált utána gúnyos szavakat. Ilyenkor a mankója mindig segítségére sietett. De ehhez a falkához nem volt hozzászokva.

Annyira elmergesedett a helyzet, hogy a rendőrség is közbelépett és hazakísérték őt, védelmet biztosítva neki. A rendőrök is alig bírták visszafogni a nevetést, amikor felfedezték kabátján a különleges plakátot.

Amikor meg akarták tőle szabadítani, olyan vadul hadonászott maga körül, hogy a két rendőrnek nagy fáradságába került kitérni a jól irányzott ütések elől. Mit tudott ő a testi sértésről és a hatóság elleni erőszakról. Mit tudott ő arról, miért volt talpon a fél város és miért kurjongatott mindenki utána!

Bizonyára nem csiriz volt az, amivel bekenték a plakátot, hanem enyv. Egész éjjel nem tudtam aludni, annyira megviselt ami történt.

Másnap bevásárlás után tettem egy kitérőt feléje. Ott ült Kosack mama a reggeli napsütésben, mintha mi sem történt volna. Hogyan mondjam meg neki, mennyire sajnálom a tegnapi történeteket? Vajon meg tudom vele értetni, hogy meg akartam őt védeni, de ő semmit sem vett észre az egészből! Odaosontam a virágstandjához és hirtelen hatalmas gombócot éreztem a torkomban.

„Jó reggelt, Kosack mama!”

„Reggelt, reggelt!”

„Te, Kosack mama...!”

„Mit ácsorogsz ott? Akarsz valamit venni? Ha nem, tűnj el! Velem nem jó packázni!”

Régi szokása szerint már nyúlt is a mankója után, de nekem megjött a bátorságom.

„Igen, ezzel tegnap már egyszer kupán vertél... pedig én csak meg akartalak védeni. Csak azt akartam neked mondani, hogy vannak ám olyan gyerekek is, akik jók hozzád és szeretnek téged.”

Érthetetlen morgással letette a mankóját. Hirtelen közvetlenül magam előtt láttam kis csipás szemeit. Bátran legyőztem undoromat, mert azért mégiscsak borzalmas szagot árasztott.

„Tehát te más vagy mint a többiek! Elhiszem neked amit mondasz.”

Könnyezett a szeme, csöpögött az orra, de ebben a pillanatban mégis teljes szívemből szerettem az öreget. Boldogságom nem ismert határokat, amikor piszkos kezével egy kis csokor nefelejcsot nyomott a kezembe. Az a kis mosoly, amely ezalatt átsuhant megtépázott és csúnya arcán, olyan volt számomra, mint egy üdvözlés egy másik világból, ahová ennek az idős nőnek úgy látszik nem volt belépése. Valami kedveset akartam tenni és mondani, és lám megajándékozottként megyek haza.

Mégiscsak csodálatos dolog volt a „rózsaszín szemüvegen” át nézni az embereket, a szeretet szemével! Mennyire megváltozik így minden!

Így született a barátságunk. Bárcsak sikerülne ezt a szégyenlős kis mosolyt gyakrabban varázsolnom meggyötört arcára.

Néha szendvicset, néha egy-egy puha zsemlet csempészttem a zsebembe, mivel két darab fogával nem tudott rendesen rágni. Otthon a munkaasztalomon mindig virított egy néhány szál virág kis vázámban, melyek megörvendeztették gyermekszívemet.

Egyszer hazakísértem esernyővel a kezemben, mert borzasztóan esett az eső. Abban reménykedtem, hátha vethetek egy pillantást hátsóudvari lakásába.

A két ablak jutazsákkal volt befüggönyözve. Nagyon kíváncsi voltam, milyen lehet a lakás belülről. De ő becsapta az ajtót az orrom előtt.

„Semmi közöd hozzá!” – volt a kommentárja.

Hát igen, ilyen volt Kosack mama!

Kíváncsiságom nem hagyott nyugodni. Így másnap felmásztam egy idősebb fiú vállára és benéztem a zsákok felett a szobába. Természetesen a fiú is be szeretett volna nézni. Én viszont egyszerűen elfutottam előle.

Iszonyat, jéghideg iszonyat volt az, amit ott bent láttam. A padlón egy szétdúlt szalmazsák feküdt, mellette egy elrongyolódott pamuttakaró. Amikor esténként szép, meleg ágyamban feküdtem, Kosack mama még sokáig kísértett gondolataimban és álmaimban is.

Születésnapra, bérnálásra és más ünnepi alkalmakra természetesen mindig Kosack mamától hoztunk virágot. Idővel sokkal bizalmasabb és bátrabb lettem vele szemben. Sok mindent kérdeztem tőle, de mindig csak ugyanazt válaszolta nagy szuszogás és szipogás közepette: „Semmi közöd hozzá! Nem értesz hozzá!”

Ki tudná azt kinyomozni, hogy gyermeki kérdéseim mélyen érintették-e vagy ez csak védekezés volt-e részéről?

Egy napon holtan találták őt szalmazsákján feküdvén. Azt mondták, halálra itta magát. Még a biztonsági ajtóláncot sem akasztotta be. Pedig ő annyira elővigyázatos volt, mindig elbújt az emberek elől! Részezségében biztosan megfeledezett a láncról.

Így aztán sok fiatal és öreg állta őt körül, amikor megtalálták és a rendőrséget értesítették. A plakát, „Belépni tilos!” felirattal most már tárgyitalan volt. Mindenki akart még egy utolsó pillantást vetni Kosack mamára, aki a városnegyed Humbold utcai hátsó udvarának, különleges, eredeti alakja volt. Szalmazsákján kívül semmi, se egy szék, se egy csésze, se egy tányér, semmilyen ruhanemű. Semmi, semmi nem volt a lakásban. csak az volt neki, amit a testén hordott – rongyok.

Szegény Kosack mama!

Igen, mi mindannyian ezt gondoltuk, akik különös gyászba burkolózva körülálltuk őt. És lám, mindannyiunkat az orrunknál fogva vezetett. A rendőrség állítólag több ezer márkát talált a szalmazsákjában. Azt mondják arany is volt ott elrejtve, legalábbis így tudósított az újság.

Ezt az egészet és gondolatban ma újra átéltem, amikor átkeltem azon a pályaudvari járdaszigeten, ahol sok évvel ezelőtt Kosack mama ült pálinkás üveggel a virágai között. És mivel ő maga nem tudott már engem

megajándékozni egy csokor nefelejccsel, elmentem a legközelebbi virágboltba és vettem magamnak egyet: megemlékezésül és szeretetből írta.

Ezek voltak az első lépéseim amiket azért tettem, hogy megtanuljak a „rózsaszín szemüvegen” át nézni – vagyis, sokkal inkább a szeretet szemével nézni. Ez alatt az idő alatt megtapasztaltam, milyen kimondhatatlanul boldoggá tesz ez.

Jézus szereti a bűnösöket

A mi utcánkban történt valami egészen rendkívüli. Egy pár házzal feljebb egy nagykereskedő odavett magához a házba egy „örömlányt”. Akármerre is jártunk beszerző úton, mindenhol olyan mondatfoslányokat hallottunk, amik nem a mi gyermeki füleinknek valók. Nagyon kíváncsi lettem. Látnom kellett az asszonyt. Senki sem akarta nekem megmondani, hogy tulajdonképpen milyen nő is ő voltaképp. „Örömlánynak” lenni biztosan valami csodálatos dolog lehet, gondoltam. Így aztán, szokásomhoz hűen, megint nővéremhez fordultam.

A tékozló fiú és a szamarai nő a Jákob kútnál története alapján szeretetteljes és érthető választ adott gyermeki kérdésekre.

Egy napon megláttam az „örömlányt”, aki egy csodaszép asszony volt. A szívem egészen a torkomban vert, tehát ez a nő egy bűnös ember lenne.

Ahogy így kérdőleg és elgondolkodva ránéztem, azt hitte, hogy akarok tőle valamit. Fejemet rázva köszöntöttem és gyorsan elszaladtam.

Nagybátyám egyik kártyapartnerének volt egy nagy parkolóháza, konfliskocsik és autók számára. Itt bújtam el az egyik kocsiülésen. Az Újszövetségben még egyszer elolvastam a szamarai asszonyról és a tékozló fiúról szóló történetet. Nekik segített az Úr Jézus. Miért ne segítene akkor a szép „örömlánynak” a Heinrich Hertz utcából?

Jézus szerette a bűnösöket. Ő még nekik is tudott segíteni. De hogyan hozhatnám össze őket?

A szeretet találékony. Nagy gyermeki betűkkel a következőket írtam egy finom, tiszta cédulára: „Az Úr Jézus szereti bűnösöket – és téged különösen szeret”.

Egészen sötétedésig vártam, de ő nem jött. Haza kellett mennem, de én kitartó voltam.

Másnap egy új cédulát írtam. Az előzőn teljesen elmosódott az írás, mert gyermeki kezeim izgalmukban túl szorosan tartották.

Ezúttal szerencsém volt. A szívem majd kiugrott a helyéről. Amikor köszöntöttem, ismét megkérdezte, hogy akarok-e tőle valamit. Csak bólintottam és átnyújtottam neki cédulámat. Mereven ránézett, aztán hal-

kan olvasni kezdett: „Az Úr Jézus szereti a bűnösöket – és téged különösen szeret.”

„Ki mondta neked, hogy ezt tedd?” – kérdezte, és szemei a távolba révedtek, mintha egyáltalán nem látna. Hirtelen beszélni kezdtem, én, aki egyébként olyan szégyenlős voltam.

„Senki se mondta nekem, hogy ezt tegyem. De én szeretem Önt és nem akarom, hogy elkárhozzon és hogy mindenhol olyan utálatosan beszéljenek Magáról...”

Végre kimondtam azt, ami annyira nyomta a szívemet. És valami különös dolog történt: „Ő, a bűnös nő, akit mindenki kiközösített és kigúnyolt, lehajolt hozzám és egy csókot adott forró homlokomra, miközben ezeket mondta: „Isten áldjon meg, gyermekem!”

Ezután elment. Én azonban visszaszaladtam konfliskocsimhoz és szívzaggatóan sírni kezdtem. A fájdalomtól-e vagy a boldogságtól? Biztosan mind a kettő miatt. Most már legalább tudja ő, akit mélyen bezártam gyermeki szívembe és akiért sokat imádkoztam, tudja azt, hogy: „Jézus szereti a bűnösöket – és téged különösen szeret.”

Soha többé nem láttam viszont. A szomszédoktól tudom, hogy egyik kora reggel elutazott egy kis bőrönddel és azóta senki sem látta.

Egyre inkább megismertem azt a nagy örömet, amit nemcsak egyse-rűen a „rózsaszín szemüvegen” át való nézés, hanem a szeretet szemével való nézés jelent.

És Ő, a hatalmas Úr és Mester, teljesen bevont engem határtalan szeretetének uralma alá, engem, aki nagyon akaratos és önfejű voltam. Így aztán lassan teljesen neki szenteltem életemet. Ezelőtt a szeretet előtt teljesen megadtam magam – és ezt sohasem bántam meg. Minden nap tanulok valamit abból, hogy az embereket az ő szemével, a szeretet szemével lássam. Olyan örvendezővé tesz ez a bizakodó szeretet, ami akkor is reménykedik, ha már nincs remény, és észreveszi a hamuban a legapróbb parázsdarabot is, amiből még tüzet lehet szítani.

Uram, taníts meg minket a Te szeretetteddel szeretni!

Meggyőződésből? – Nem inkább szeretetből?

Beszorulva az embertömegbe, amely egy áruházból áramlik kifelé, friss levegő után kapkodunk. Két katonalány az üdvhadseregből áll a kijáratnál és valamilyen nemes célra adományokat gyűjt. Az idősebbik éppen egy úrnak próbál a kabátjára felerősíteni egy kitűzőt. Már éppen el akarunk menni előttük, amikor észre veszem a fiatalabbikat, aki egy szórólappal és egy kitűzővel a kezében álldogál ott: ez egy fiatal, festeni valóan szép lány.

Egy pénzdarab után kutatok a zsebemben és közben megpróbálom odaférfkőzni hozzá. Mosolyog és megköszöni. Kíváncsian kérdezem tőle: „Mondja csak, biztosan nem könnyű önnek ezt az egyenruhát és ezt a halleluja – sapkát hordani.”

„Óh, egyáltalán nem zavar!” – mondja.

„Tényleg nem?” – válaszolok. „Csodálom Önt!”

„Óh, ha az ember meggyőződésből végzi a szolgálatot, akkor nem zavarja!”

„Csupán meggyőződésből?” – kérdem én is mosolyogva.

„Mondja inkább azt: Jézus és az elesettek iránti szeretetből! Így van ez, ugye? Bizonyára ez az oka szolgálatának. Vagy nem?”

Arca piros lesz és azt mondja: „Igen, igaza van! Szeretetből – nemcsak meggyőződésből.”

Erősen megszorítom a kezét: „Isten áldja meg Önt szolgálatában! Itt van a barátnőm is, mi is Isten nagy családjához tartozunk!”

Még egy vidám mosoly átsuhan az arcán, azután eltűnünk a tömegben.

Remélem, élénkebbé és örömtelibbé tette számára ezt a hétköznapot rövid találkozásunk.

Isten áldjon meg, kis üdvhadseregbéli katonalány a vidám „Halleluja-sapkával, hogy szolgálatodat ne csak meggyőződésből tedd, hanem Urunk és Mesterünk iránti hálából és szeretetből! Valóban nem kell miatta sohasem szégyenkeznünk.

Uram, taníts meg minket egyre jobban a szívünkkel, a szeretet szemével látni.

Biztos, hogy mi a szeretet szemével látunk...?

Kora reggel van. Miközben szuszogva a zuhany alatt állok, megszólal a telefon. Mérgesen botorkálok vissza a hálósobába. Ki akarhat már megint ilyen kora reggel tőlem valamit? Egy férfihang jelentkezik, miután megmondtam a nevemet.

„Elnézést kérek, téves kapcsolás!”

Tehát tovább zuhanyzom.

Újra megcsörren a telefon, és az előbbi férfihang jelentkezik ismét: „Furcsa, hogy már megint téves a kapcsolás! Én a .... számot hívtam. Egy gondozónővért keresek (itt megnevezi a lánykori nevemet), és erre már másodszor is Ön jelentkezik.

Meglepődtem. „Nos, Ön jó számot hívott.”

„De hát Ön más név alatt jelentkezik be.”

„Az a név, amin Ön keres, a lánykori nevem.”

„Hála Istennek, hogy végre megtaláltam! Ha valahogy lehetséges, kérem, jöjjön el azonnal hozzánk. Szükségünk van Önre. A lányunkról van szó. Kábítószerfüggő.”

„De hát hogyan segíthetnék én? Ez nem áll hatalmamban.”

„Kérem, ne mondjon nemet! Kérem, jöjjön! Vagy elhozzam kocsival?”

Érzem rajta egy apa határtalan aggodását gyermeke iránt, ezért beleegyezek. Hallom, ahogy megkönnyebbülten felsóhajt.

Gyorsan felöltözöm és a gyorsvasúttal elutazom Rissenig, onnan taxival tovább. nemsokára egy csodaszép ház előtt találom magam. Utazásom alatt végig Istenhez fohászkodom, hogy adja áldását erre a feladatomra.

A függöny megmozdulásából és abból, hogy a kerti kapu egy nyomásra hirtelen kinyílik, tudom, már nagyon várnak. Kinyílik a ház ajtaja. Úgy tűnik, az apa, aki felhívott, közeledik felém gyors léptekkel.

A nyitott ajtóban szótlanul fogad engem az anya. Szemei kipirosodtak a sírástól. Egy erős kézszorítás – aztán arra kérnek, menjek fel velük a gyermekükhöz.

Az egész ház atmoszférája gazdagságról és eleganciáról árulkodik. Bevezetnek leányuk szobájába. Még sohasem láttam ilyen elragadó kis-

lányszobát mint ez. De aztán hirtelen földbe gyökereznek a lábaim. Félholtan fekszik előttem ágyában steppelt selyemtakaró alatt a szülők egyetlen gyermeke.

„Kérem, hívjanak azonnal orvost!” Ez az első reakcióm. „Tudják Önök egyáltalán milyen súlyos a leányuk állapota? Attól tartok már nem tarthat sokáig, amíg...”

„Már elhívtuk egy orvos barátunkat. Lent van a nappaliban.”

Az anya zokogva térdel gyermeke ágyánál és kétségbeesetten újra és újra felkiált: „Gyermezem, szegény gyermekem!” Mélyen megrendülten Istenhez imádkozom, bárcsak vetne mielőbb véget ennek a kimondhatatlan szenvedésnek. Később lemegyünk a nappaliba, ahol bemutatnak az orvosnak. Csak lassan kezdünk el beszélgetni.

„Hogyan jutott eszébe, hogy felhívjon engem? Nem is ismerjük egymást.”

Egy halvány mosoly suhan át az apa meggyötört arcán. „De, mi már a szüleit és a nővéreit is ismertük, Uhlenhorstban. Akkoriban még copfos kislány volt, a későbbiekben pedig a könyveit olvastuk. És akkor ma reggel nagy bánatunkban az a mentő ötletünk támadt, hogy csak Ön lehet az, aki megért minket, aki tanácsot tud adni és aki segíteni tud. A Holstenwall gyülekezettől tudtuk meg a telefonszámát. Mi azonban csak a leánykori nevét tudtuk. Korábban mi is tagjai voltunk a gyülekezetünknek.”

Az orvos és az anya időközben újra felmennek a haldokló gyermekhez. Az anya rögtön vissza is jön. Nem tudja elviselni gyermeke pillantását és fél, hogy összeroppan.

„Hogy jutott ilyen helyzetbe a lányuk?”

Az apa tovább mesél: „Gundula érettségi előtt állt. Jó tanuló volt. Első naptól kezdve szeretett iskolába járni. Aztán egyik napról a másikra mintha kicserélték volna. Elkezdett hasist szívni, dacos lett velünk szemben és elkezdett kimaradozni az iskolából. Egy napon aztán már nem jött haza.”

„Először megpróbáltuk őt szertettel és jóssággal jobb belátásra bírni, aztán meg szigorral. Még a zsebpénzét is megdupláztuk. Egyre makacsabb lett és megközelíthetlenebb. Testileg és lelkileg összetörtünk, de akkor még nem sejtettük, hogy ennél rosszabb is jöhet.”

„Sohasem próbáltak meg neki lelkileg segíteni? Ha korábban istenhívők voltak, akkor tudták, ez milyen hatalmas erőforrást jelent és, hogy egyedül csak Ő segíthet.”

Mély hallgatás fészkel be magát közénk. Aztán lassan kitör a férfiből: „Tudja, amikor beállt nálunk a gazdasági fellendülés, akkor letértünk a hitbéli útról. Ezek után már nem tudtunk a lányunknak lelkileg segíteni. Ő mélyen átélte azt, hogy mi Istennek hátat fordítottunk. Hogy tudtunk volna neki lelkileg segíteni! Egyáltalán nem hozakodhattunk elő ezzel a kérdéssel.”

Némán bólintok és nem tudom elkerülni, hogy a szemeim könnybe lábadjanak. Amikor az orvos az ajtóból halkán szólít, elnézést kérek egy pillanatra és felmegyek vele.

„Meddig tart még? – kérdezem, amikor a gyermek ágya mellett álunk. Ketten is alig tudjuk megtartani, annyira csapkod maga körül.

„Már nem sokáig, és akkor vége lesz. Adok neki még egy injekciót. Az előbbinek már elmúlt a hatása, – ne szenvedjen Gundula ilyen nagyon.”

Addig maradok, amíg meg nem nyugszik. Ekkor visszamegyek a szülőkhöz, akik kérdő pillantást vetnek rám. Megmondom nekik, hogy Gundula most nyugodt és alszik.

Az apa folytatja elbeszélését és látom rajta, mennyire megkönnyebbül, hogy végre kiöntheti a szívét.

„Tudom, hogy ma reggel megijesztettem a telefonhívással, de értse meg, kérem, a mi ijedségünk sokkal nagyobb volt annál.”

„Ma reggel, öt és fél hat között, dörömbölés hallatszott a bejárati ajtón. Fürdőköpenyben szaladtam le. Egy rocker állt előttem, egy olyan igazi huligán oroszlánsörénnyel, egész félelmetes volt. Valamivel hadonászott az orrom előtt és kétségbeesetten kiabált: „Ez az Ön lánya? Ugye ez az Ön lánya! Nagyon rosszul van! Nagyon beteg! Jöjjön velem gyorsan.”

„Szemüveges vagyok. Minden elmosódott a szemem előtt. De ebben a személyi igazolványban felismertem a lányom fényképét. Képzelje el, két éve nem hallottam semmit Gunduláról. Minden alkalommal, amikor St. Paulin razzia volt, felhívtak minket a rendőrségről, hogy tartózkodjon valaki közülünk otthon, arra az esetre, ha megtalálnák és hazahozhatnák! Már két éve bejelentettük eltűnését. Két évig hiába vártunk – egészen ma reggelig.”

Az orvos int. Együtt felmegyünk. Megrendülten végig kell néznünk, amint a szülők összeroppannak egyetlen gyermekük halálos ágyánál.

Már nem tart sokáig – és Gundula kileheli lelkét.

Hogyan lehet itt most vigaszt nyújtani? Minden szó hiábavaló. Lekí-

sérjük a szülőket a nappaliba. Az orvos segít nekem a gyermek elhelyezésében és az ágy virágokkal való feldíszítésében. Az apa közben mindenkinek tölt a nappaliban egy pohár konyakot.

„Úgy gondolom, szükségünk van rá!” – mondja csöndben, felénk fordulva. Még néhány dolgot megbeszélünk. Hirtelen az anya könnyörgően rám néz: „Kérem, imádkozzon még velünk, mielőtt elmegy!” Úgy érzem, a torkomon akadna minden szó. Képtelen vagyok rá. Újra rám néz az anya könnyörögve. Megpróbálom és arra kérem őket, hogy közösen imádkozzuk el a Miatyánkot és, hogy a kérő részt: „...és bocsásd meg a mi vétkeinket...” valóban bűnbánóan és Isten előtt meghajolva mondjuk ki, háromszor megismételve.

Erre izgatottan felkiált az apa: „Ezt nem tudom megtenni! Mi tényleg nem vagyunk felelősek! Mindent megtettünk a gyermekünkért, a feleségem – és én is. Higgye el nekem!”

„De én bűnösnek érzem magam a lelkem mélyéig” – válaszolok.

„Ön? De hát miért Ön? Az önvádja teljesen alaptalan, hiszen nem is ismerte a lányukat!”

„Nemcsak a lányával szemben érzem magam hibásnak, hanem az egész ifjúsággal szemben, mivel magukra hagyjuk őket problémáikkal és kérdéseikkel. Én minden esetre nem sokat fáradoztam és imádkoztam azokért, akik a kábítószer bűvkörébe kerültek. Nem a szeretet szemével néztem ezekre a fiatalokra, inkább elítéltem őket. Vétkesnek érzem magam, mert megtagadtam magamat tőlük.”

Félelmetes csend uralkodik közöttünk. Hirtelen letérdel az apa és elkezdi a Miatyánkot imádkozni. Az anya, az orvos és én követjük a példáját. Vajon elhallgat majd annál a kérésnél, hogy: „és bocsásd meg a mi vétkeinket...”. Nem, szinte üvölti Isten felé: „És bocsásd meg az én vétkeimet!”

Mindannyian érezzük Isten közelségét ezekben a percekben.

„Vesd le a cipődet, mert a hely, ahová lépsz, szent hely!” Így érzem most magamat.

Egy kis ideig még csöndben együtt ülünk.

„Tehetek valamit Önért, hazavihetem?” – kérdezi tőlem az apa megtörve a csendet.

„Ez nagyon kedves Öntől. Elfogadom az ajánlatát. De kérem, ne haza vigyen, hanem oda, ahol megtalálta ma reggel a lányát.

Ismét döbbenet felcsattan: „Kérjen bármit tőlem, csak ezt az egyet

ne. Nem tudok abba a fertőbe még egyszer elmenni. Kérjen bármit, csak ezt ne.”

„Azt hiszem, tartozunk ennyivel a lányának. Gondoljon csak arra a fiatal férfira, aki ma reggel hírt hozott Önnek Gunduláról. Talán ő még megmenthető. Engedje, hogy egyszer megpróbáljuk, kérem!”

Amikor az orvos és a felesége szintén megkérik, végre rászánja magát. A búcsúzkodásnál arra kérem még a szülőket, ne térjenek le ezután az Isten felé vezető útról, éljenek Isten igéje szerint. Így vigaszra lelhetnek – és életük talán új értelmet nyer.

„De gyermekünket akkor sem kaphatjuk már vissza” – suttozja az anya, maga elé meredve, és mélyről jövő szenvedés látszik kisírt szemeiben.

„Őt nem ... de ... talán ... majd később egyszer, egész szülői szeretetüket egy árvagyerek megsegítésére fordíthatják.” Isten áldja meg őket bánatukban és fájdalomban! Én továbbra is sokat fogok rájuk gondolni és imádkozni fogok értük. Az egész utazás alatt csendben könyörögtem az Úrhoz, hogy szánja meg a megpróbáltatott szülőket. A kocsit megállt, St. Pauliba értünk.

„Remélem zárva lesz az ajtó!” – vélte az apa. Én boldog voltam, mert nyitva állt. A következő percek, amiket átéltünk, maga volt a pokol. Egy aránylag nagy teremben fiatal, meztelen emberek feküdtek saját ürülékükben, piszkos és szakadt matracokon, teljesen elképzelhetetlen állapotban. Itt erősebb drogokról volt szó mint LSD és hasis. Itt olyan emberek feküdtek, akik teljes mértékben kábítószerfüggők voltak.

Egy fiatal lány fel akart mászni a falra, és minden próbálkozás után üvegcserepekbe, hányadékba, ürülékbe és szemétbe esett vissza. Vérző sebekkel és összemaszatolva zuhant le a többi meztelen test közé. Mindközben egy szanzonénekesnő rikácsolt teljes hangerővel, elsőként őt némitottam el egy gombnyomással.

Egy szakállas fiút a vállánál fogva megtámasztottam és beszélni próbáltam hozzá, de ő csak bámult rám merev szemekkel, mint egy órült. Egy vicces agyagpipát szívott, ami azonban nem füstölt.

Senkivel sem lehetett beszélni. Itt mi senkinek sem tudtunk segíteni. Gyors elhatározásomban rájuk zártam az ajtót és eltettem a kulcsot. Még soha életemben nem lélegeztem be a friss levegőt az utcán ilyen hálásan, mint ebben a pillanatban.

Amikor teljesen kiborulva beszálltam az autóba ezt mondtam: „Kérem, vigyen el a városházára a kábítószer-ügyosztályra!”

Ismét harcba kellett szállnom az apával, mire végre beleegyezett és elindult.

A városházán egy hivatalnoknak gyorsan beszámoltam a tapasztalatról azt is megemlítettem, hogy gondozónővér vagyok, és kértem, vezessen el a lehető leggyorsabban az illetékeshez.

A kábítószer-ügyosztályon közösen aláírtuk a felvett és újra felolvasott jegyzőkönyvet.

A mi jelenlétünkben értesítették még az egészségügyi szerveket is, és még azon a napon kiürítették a kábítószerfészket.

Ezután elváltunk egymástól. Nagyon megviselt ez az eset. Azzal az erős hittel utaztam haza, hogy Isten biztosan megkönyörül szegény, megpróbált szülőkön és reméltem, hogy visszatalálnak Hozzá.

De ki segít a szegény, megtévesztett fiatalokon? Uram, adj nekünk könyörületes szívet! Engedd őket a szívünkkel, a szeretet szemével látni! Akkor talán néhányuknak sikerül megmenekülniük.

Tiéd a dicsőség...

Holnap nagypéntek lesz – nagypéntek Kölnben!

Emberek sietnek az utcákon. A sok ember között szeretnék eljutni Zollstocktól Weidenpeschig.

A „Ringen” hirtelen kicsapódik egy kocsmá ajtaja. Egy csavargó botorkál ki rajta részegen, züllötten. Egy csavargó, aki életét csak az emberi társadalom peremén tengeti.

Rideg szavak sértik fülemet, a fogadós becsapja mögöttem az ajtót, a járókelők megvető pillantással mérik végig. Fiatalok kiabálnak utána, mindenki siet minél távolabb kerülni tőle.

A házak mentén botorkál, egy busz megáll mellette. Emberek szállnak le és föl. Tágra nyílt szemekkel bámulja őket a részeg. Mire készül?

Eláll a lélegzetem. Fordul egyet és máris a fellépőn terem, miközben az ajtók már automatikusan záródnak. A vezető biztosan nem vette észre.

Mint egy rakás szerencsétlenség lebeg a részeg ég és föld között, egyik lábával a lépcsőn áll, másik kézzel a fogantyúba kapaszkodik.

A vezető nem veszi észre és elindul. Úgy tűnik a részegnek nincs joga az utazáshoz, mint a többieknek. Kilökik őt, aki mindig csak a társadalom peremén tapogatózva tengette napjait, aki sohasem tartozott közéjük.

Nagyot puffan a test az aszfalton. A hátsó kerék átmegy rajta. Velőtrázó kiáltás hallatszik!

Térdeim megrogynak, rosszullét kerülget. A másoknak azonban segítségre van szüksége, erőt veszek tehát magamon. A sebesült mellé térdelék. Merev szemekkel néz felfelé. Vértócsa képződik körülötte a vizes aszfalton. Bábmészködő emberek vesznek körül minket. Senki sem intézkedik.

Arra kérem őket, hívjanak egy mentőt. A fogadós, aki az előbb ezt a szerencsétlent az utcára dobta, olyan gyorsan szalad segítségért, mintha a saját élete múlna rajta. Ő az, aki orvost és mentőt hív.

A kezemben tartom a súlyosan sérült ember fejét és az izzadságot törülgetem sapadt homlokáról. Ez talán a halálveríték?

Ekkor egy gyermek, egy körülbelül tízéves kislány furakodik át a tö-

megen, letérdel mellé és megsimogatja a szerencsétlent, akinek talán soha életében nem volt része szeretetben. Újra és újra megsimogatja az arcát.

– „Anyám” – hallatszik hirtelen a haldokló ajkáról. Erre összekulcsolja kezét a gyermek, és elkezd imádkozni a Miatyánkot.

Ő is imádkozik, érthetően mondja, hogy „...és bocsásd meg a mi vétkeinket!”

Tovább már nem jut. A körben álldogálók lopva letörlik az arcukon végigfolyó könnycseppeket. A férfiak leveszik kalapjukat. Nem szégyenkezünk a könnyeink miatt. Nem tartozunk hirtelen mindannyian össze? És ő, aki mindig csak a peremvidéken, kellő távolságra a többiektől, lehetett jelen közöttünk, nem lett-e most hirtelen testvérünk, felebarátunkká, aki teljesen közénk való? Akkor is ha pálinkaszagú és a piszkos pocsolyában fekszik?

„Mert tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség – most és mindörökké! Ámen.

„Anyám! – Dicsőség! – Ámen!”

Ernyedten esik ki a keze a kezemből, amit idáig szorosan fogott.

Csodálkozva néz rám a gyermek. Vajon katolikus? Úgy tűnik, nem ismeri az örömkialtást. „Hatalom – Dicsőség – Mindörökké!” Nem tesz semmit!

Talán nem angyalnak való szolgálatot teljesíthet? Még egyszer lehajol az élettelen testhez és megcsókolja homlokát. Ahogy jött, olyan csendben és észrevétlenül tűnik el a tömegben – egy üdvözlés volt ő az égből annak, aki csak a peremvidéken lehelhette ki a lelkét – és holnap nagypéntek van – nagypéntek Kölnben.

Felharsan a sziréna. Hordágyra fektetik a sérültet. Még mindig pálinka szagú. De ez nem számít! Utolsó szavai ezek voltak: „...bocsásd meg vétkeinket!”

Uram, Te felajánlottad a Golgotán, a kereszten – az ő – az én – mindannyiunk bűneit. Sok kérdés marad még megválaszolatlan. Ez a megbocsátás iránti kérdés vajon egy valóban bűnbánó ember szívéből jött-e elő vagy csak egy gyermekkori élmény villant-e fel emlékezetében? Vajon megéreztek-e a körben álldogálók valamit abból az igazságból, hogy Jézus Krisztus mindannyiunk számára felkínálja a bűnbocsánat lehetőségét?

Köszönet, Uram, a nagypéntekért! Köszönet a Golgotáért! Köszönet, Uram, azért, hogy egy gyermek is nézhet a szeretet szemével!

A titkos kód

Megszólal a telefon készülék. Egy nagyon energikus hang hasogatja a fületem. „Itt az Ön városrészének a postahivatala beszél. Lexa Anders asszony van a vonalban?”

„Igen, egész pontosan – én vagyok a vonalban.”

„Hallja! Itt van egy levele előttem, ami jóval túlsúlyos. Természetesen büntetést kell fizetnie!”

„Én? Büntetést? Az nem lehet! A Mexikóba küldött leveletem az Önök egyik kollégája mérte le. Az összes többi levelem az elmúlt napokban normális levél volt. Ez nem lehetséges. Az általam írt leveleken mindig rajta van a feladó.”

„Éppen ez az! Már egy ideje figyeljük az Önnek szóló postát. És időközönként mindig rálelünk erre a titkos kódra.”

„Mit mond? Titkos kód? Nem, biztosan nem rólam van szó! Ilyen dolgokkal én tényleg nem foglalkozom. Ez valami tévedés lesz.”

„Semmi tévedés! Ne köntörfalazzon. Már értesíteni akartuk a szövetségi nyomozóhivatalt. Valószínűleg kémkedésről van szó.”

„Szövetségi nyomozóhivatal? Kémkedés? Tényleg nem értek semmit. Rendőrség? Mit hord itt össze! Micsoda badarság.”

„Majd hamarosan megérti! Állandóan újabb és újabb titkos kódok. Mindegyiket lejegyzeteltük. Egyáltalán nem kell titkolóznia. Utánajárunk a dolgoknak, ha másképpen nem megy, a wiesbadeni szövetségi nyomozóhivatal segítségével!”

Hangja nagyon energikusan és győzelemittasan cseng. Nem tudom, mire véljem ezt az egészet. Megkérem tehát, hogy bontsa fel a leveletem, és olvassa fel a tartalmát, talán így ráismerek a feladóra.

„A levél Lexa Anders asszonytól származik, Hamburgból...” ezt követi a címem helyes beolvasása.

„De kedves jó uram, úgy gondolom, ez a levél nekem szól! De hát én nem írogatok magamnak leveleket! Ráadásul titkos kóddal?”

„Most aztán már tényleg elég!” – ordítja a férfi a vonal másik végén.

„A levélben ez áll: Következő N N M SZ – óra Lexa Anders asszony-nál. Ezt követi a dátum és a cím. Hátralé a borítékon áll a titkos kód: PS. 34,4 Ps, PS!”

Egy kicsit dadog, mire végigmondja az egészet, de én csak nevetek, nevetek felszabadultan és szívből jövően, mint már régóta nem. A jó hivatalnok végképp elveszti türelmét. Minél inkább belebonyolódik a PS-Ps. 34,4 N N M Sz – óra titkos kódba, hogy ez tiszta sor a szövetségi nyomozóhivatal számára, annál nyugodtabb leszek én. Egy csendes köszönöm száll fel ajkamról a magasba, amiért ez az eset valóban ilyen „tiszta sor”, igaz nem a rendőrség és a szövetségi nyomozóhivatal számára. Egy bizonyíték az Úrtól, az én izgatott hivatalnokom számára.

„Ott van még egyáltalán ... maga ... maga! Már majdnem egy órája szövegelek itt magának – és Ön semmire sem reagál ... maga! Rossz a lelkiismerete, mi?”

Ekkor összeszedem magam és azt mondom: „Mindjárt megért mindent. Én is mondhatok most már végre valamit?”

„Nincs szükségem a magyarázatára, minek tart Ön engem tulajdonképpen? Én egy szolgálatban megőszült hivatalnok vagyok!”

Megpróbálom nem meghallani amit mondott és kedvesen, amennyire csak telik tőlem, azt mondott és kedvesen, amennyire csak telik tőlem, azt mondom neki: „Mondja csak, van otthon bibliája?”

Nem válaszol. Vajon ijedtében le kellett először ülnie? Majdnem erre gondolok. Nagyon nagy a csend a vonal másik végén. Ekkor hirtelen beleordít a vezetékebe: „Talán nevetségessé akar tenni? Ezért drágán megfizethet!”

„Nem, egyáltalán nem! Ez nem tartozik ugyanis a magyarázatomhoz! Most már tényleg tegyünk félre minden viccet. Mondja meg őszintén, van otthon bibliája?”

„Hát egy olyan nagyon réginek, üknagyanyám korabelinek kell lennie otthon valahol” – mondja halk hangon.

„De miért kérdezi ezt tőlem?” – hangja már megint haragosan cseng.

„Mert köze van a titkos kódhoz. Vegye csak otthon elő egyszer a régi bibliáját és nyissa ki a zsoltároknál. Tudja mik azok a zsoltárok?”

A választ nem értem. Csak mormogást és brummogást hallok. Az viszont békésnek tűnik.

„Az Ön úgynevezett „titkos kódja”, tehát nem más, mint szavak a 34. zsoltár, 4. verséből és így hangzanak:

„Velem együtt magasztaljátok az Urat,
áldjuk a nevét mindannyian!

Kerestem az Urat és ő meghallgatott,
kimentett engem minden bajból.
Nézzetek rá és öröm tölti el lelketeket,
s arcotok nem fog elpirulni.”

És ami a levélben van az nem más mint: Német – Nők – Missziósszövetsége – Imaóra rövidítése, azaz: N N M SZ – óra.

„Tehát mégiscsak egy titkos kód!” – hallom vissza.

„Nyugodtan meggyőződhet róla személyesen. Jöjjön el a megadott napon hozzám.”

„Nem, már úgyis elegendem van magából! Ettől inkább eltekintek.”

„De kérem, tegyen meg nekem egy szívességet. Vegye elő egyszer egy nyugodt óráján a bibliát, és olvassa el a 34. zsoltárt. A biblia egy nagyon értékes titkos kód, amelyben Istennel találkozunk. A misszióslapot a többi titkos kóddal pedig Önnek ajándékozom. Talán öröme telik az olvasásukban.”

„Nem, ez kedvére való lenne, mi? Büntetést kell fizetnie.”

Megszakadt talán a vonal? Letette? Hirtelen fenséges csend támadt. Mindenesetre azóta is imádkozom azért, hogy Isten szavai megvilágosodjanak számára és az ne legyen többé titkos kód.

A túlsúlyért kiszabott büntetésemet természetesen kifizettem. A feladónak, aki mindig írt a boríték hátuljára egy-két Igét, azaz újra és újra titkos kódokat küldött nekem, elmeséltem a történetet. Együtt örültünk a galibának amit okozott. Biztos vagyok benne, ismerősem is imáiba foglalja a hivatalnok nevét azért, hogy egy napon kézbe vegye az ük-nagymama korabeli bibliát és azt a szeretet szemével olvassa és lássa. Isten segítse meg őt abban, hogy ne tekintse azt többé titkos kódnak, hét lakattal őrzött titkos könyvnek.

A kis táncosnő

Egy csodálatos júliusi estén történt Bad Nauheimban. Egész nap forró és fülledt volt a levegő. Este egy pici kis szellő fújdogált. A gyógyfürdő parkjában a hatalmas ősrégi fák alatt sétálgattak a vendégek. A szél hébe-hóba elsodort néhány hangot abból a dallamból, amit a gyógyfürdő zenekara játszott, el egészen az óváros üres, fényesen kivilágított utcájáig. Fáradtan kószáltam az utcákon, és néha-néha egy-egy pillantást vetettem az üzletek színes kirakata felé.

Hirtelen lenyűgözött az ékszerüzlet kirakatában egy kis sárgarézfigura, amely egy piros faragott kapuív alatt állt: egy pici, bájos táncosnő. „Sziámi” állt alatta fekete nyomtatott betűkkel.

Attól a pillanattól kezdve, hogy megláttam a kis figurát, szerelmes voltam belé. Nem sejtettem, hogy nem eladó és csak kiállítási darab.

Ez a kecses kis alkotás még álmaimban is visszatért. Így elhatároztam, másnap megveszem, akármennyibe kerüljön is.

Egész másképp alakult azonban minden. Egy súlyos szívkollapszus miatt sokáig oxigénsátor alatt kellett feküdnöm.

Kis táncosnőmet azonban nem felejtettem el. Amikor már felkelhettem, első utam az ékszerboltba vezetett. A mi jó takarítónőnknek, akartam egy szép kitűzött vásárolni. Így egyszersmind lehetőségem adódott a kis táncosnő ára iránt érdeklődni.

Alighogy betettem a lábam a boltba már azon voltam, hogy sarkon forduljak. Az üzlettulajdonos dühöngve ordibált az előtte álló két nővel: „Nagyon tévednek ha azt hiszik, szidhatnak és sértegethetnek engem a származásom miatt.” Azonnal hagyják el az üzletemet...!”

Nem tudta azonban tovább folytatni. Felemelt kezekkel, amelyekkel az előbb még a hölgyeket a kijárat felé utasította, a földre zuhant. Mint ha menekülnének, úgy hagyta el a két nő az üzletet, de közben továbbra is gyalázkodtak és gonosz rágalmakkal illették a férfit.

A lábam földbe gyökerezett, amíg végignéztem ezt az utálatos jeleneget. Remegő térdekkel a pult mögé szaladtam és lehajoltam a padlón fekvő férfihoz. Pulzusa alig volt tapintható. Hát senki sincs a házban? Amilyen hangosan csak tudtam, segítségért kiabáltam.

„Benjamin, Benjamin!” – kiabálta az asszony kétségbeesve újra és új-

ra. Nem kellene inkább orvost hívni? Pulzusa azonban már erősödött. Együtt visszük be a nehéz férfit a közeli nappaliba és a heverőre fektetjük.

„Van idehaza konyakjuk? Gondolom, jót tenne a férjének amikor magához tér.”

Biccant a fejével és letörli a könnyeket az arcáról.

„Mennyire örülök, hogy itt van! Egyedül elvesztettem volna a fejemet.”

Hirtelen kinyitja szemeit a nagydarab, erős férfi és azt mondja: „Claudia, a hűtőben van még egy üveg pezsgő, azt hiszem mindannyiunknak kell egy kis erősítő!”

Hozzám fordulva így folytatja: „Mi készítette arra, hogy segítsen nekem? Hisz hallotta, mennyire szidott engem az a két nő!”

„Igen, igen – tudom! Nagyon fájt nekem. Mi mindannyian nagyot vétkeztünk az Ön népe ellen – igen, mindannyiuk ellen! Ezért kétszeresen is hálás vagyok, amiért egy kis szeretetszolgálatot nyújthattam Önnek.”

Túl sokat beszéltem talán? Ismét becsukta a szemét és csendesen feködött ott. Pulzusa azonban megint erőteljes volt és szabályos.

„De hát mi egy megvetett nép vagyunk” – mondta hirtelen.”

„És mégis, egy Isten által kiválasztott és szeretett nép” – válaszoltam csendben.

Sohasem fogom elfelejteni ennek a férfinak a szemeiben azt a csodálkozó és boldog kifejezést, amit ezt követő szavaim idéztek elő? „... és én szeretem ezt a népet!”

Némán megszorította kezemet és azt mondta: „Azok a nők tele voltak gyűlölettel ... és Ön ezzel szemben őszinte szeretettel fordult felénk ... ez csodálatos!”

Kellemes beszélgetésbe elegyedtünk. Felesége poharakba tölti a pezsgőt, a férfi leül a fotelba és elgondolkozva így szól: „A szokásos az lenne most, hogy az Ön egészségére emeljük poharainkat. Én azonban mást szeretnék mondani, mégpedig azt, hogy: Atyáim Istene áldja meg Önt!”

Lelkem mélyéig megérint ez az áldás, és egész szívemből köszönetet mondok érte.

Amikor búcsúzkodni kezdek az üzletember hirtelen megkérdezi tőlem, miért is jöttem be tulajdonképpen a boltjába. Talán már az utcán meghallottam a szóváltást? Elmondom neki, hogy már hetekkel ezelőtt

beleszerettem a kis táncosnőbe. Egy kitűzött készültem vásárolni csak azért, hogy alkalmam legyen megkérdezni az árát.

„Kitűzött szívesen mutatok magának és választhat amilyet csak akar, de a kis táncosnő Sziámból való és nem eladó. Nagyon sok emlékem és élményem fűződik hozzá. Kérem, ne haragudjon rám emiatt.”

Választottam egy csinos kitűzött a mi jó takarítónőnk számára. Hevesen tiltakoztam, amikor nekem akarták ajándékozni. Végül mégis én maradtam alul és engednem kellett. Így az ajándékkal boldogan elindultam hazafelé.

Amikor fájó szívvel még egy utolsó pillantást akartam vetni a kis táncosnőre, azt láttam, hogy a piros kapuív alatti hely üres. Szinte testi fájdalmat éreztem az üres hely láttán. Hirtelen valaki csendben megérintette a vállamat és mögöttem azt mondta: „Kérem, fogadja el ezt. A férjem küldi Önnek üdvözlete és hálája jeléül. Ne felejtse el minket – és szeressen minket egy kicsit, továbbra is!”

Az izzó júliusi napsütésben úgy mentem haza, mint egy álmodozó. Kezeimben tartottam az én szeretett kis sziámi táncosnőmet.

Uram, add, hogy néped gyermekeit egyre inkább a Te szemeddel lássam – a szeretet szemével. Ezt a kegyelmet ajándékozd nekem!

Az én szeretett kis táncosnőm nappali szobám egyik sarokpolcán áll. Minden alkalommal, amikor ránézek, a szívem örvend és egy csendes üdvözlés hagyja el ajkamat, ami barátaim felé száll.

Késő őszi tavasz

A nagyváros hullámzó embertömegének közepén hirtelen finom virágillat lengett körül. Lassítottam lépteimet és kutatóan körülnéztem. Ekkor felfedeztem az egyik ház sarkán egy idős anyókat, aki remegő kezekkel kankalint – tavaszi kankalint – árult. Egy teli kosár állt mellette, ami úgy illatozott, mintha a tavaszt csempészte volna be a rohanó nagyvárosi életbe. Az emberek azonban elrohantak az erdő és mező tavaszi üdvüzlete mellett.

Mélyen beszippantottam a csodálatos illatot és vettem egy, két, három, négy csokorral. A legszívesebben az egész kosarat magammal vittem volna.

Mosolyogva tiltakoztam, amikor az idős asszonyka vissza akarta adni az aprópénzt. Aki boldog, másnak is örömet akar szerezni.

Utam a város börtönlétesítményei között vezetett. Úgy tűnt, mintha a magas hideg börtönfalak is elvesztették volna a tavaszi napsütésben félelmet keltő hatásukat, amely egyébként annyira jellemző rájuk. Távolról úgy tűnt, mintha zöldellnének és virágoznának a falak.

Milyen sok szenvedés fészkel ott a rácsos ablakok és hideg falak mögött!

Arcomat tavaszi csokromba temettem, hogy gyorsan elhessegessem sötét gondolataimat. A csodás illatot mélyen beszippantva boldogan nyitottam ki szemeimet. Úgy látszik, valami sötétség már megint árnyékot akar vetni öröme fogékony lelkemre. Elöttem egy hófehér hajú idős úr egy idős asszonyt tolt maga előtt toló-kocsiban. Ismételten lehajolt a finom teremtéshez. Úgy tűnt, valami kedveset suttogott a fülébe. Vagy magyarázott valamit?

Lassabban lépkedtem. Meghatott az előttem látható kép. Túlságosan bő volt az idős úr öltönye. A fazonja is ódivatú volt már. Nem illett bele a mai időkbe. Az idős hölgy karján lógó gyöngyberakásos kézitáska biztosan értékes darabnak számítana egy régiségkereskedő boltjában.

Hirtelen megállt az idős úr, hogy egy kicsit kifújja magát és egy nagy fehér zsebkendővel megtörölte homlokát.

Nem akartam megzavarni őket, ezért gyorsan elhaladtam mellettük és közben egy futó pillantást vettem az idős hölgyre.

Nagy kék szemek sugároztak a férfi felé, akitől egy mosoly kíséretében elvette a zsebkendőt. Szeretettel törölte végig párja forró arcát.

Csak két szót hallottam meg, amint elhaladtam mellettük. „Te jó ember!”

Úgy tűnt számomra, mintha ennek a két idős embernek az életében a tavasszal találkoztam volna a késő őszben. Egy kis előnyre szerettem volna szert tenni, ezért előre siettem. Egy padon pihentem meg egy picit, és onnan kísértem őket figyelemmel. Belopták magukat a szívembe. Látnom kellett őket még egyszer közletről, a két boldog idős embert, és örülni kettejük csendes belső boldogságának.

Nem tartott sokáig, már oda is gurult a padom elé a tolókocsi. Óvatossan ügyelt az idős úr arra, hogy a hölgyet ne nagyon zavarja a napfény. Minden egyes elővigyázatos mozdulata szeretetet és törődést fejezett ki.

Mindketten barátságosan felém biccentettek és „Jó reggelt!” kívántak, majd csukott szemekkel átadták magukat a meleg napfény élvezetének. Én félig zárt szemekkel hunyorítottam és arra gondoltam:

„Milyen gazdag élet az olyan, amelyet még ilyen magas életkorban is így eláraszt a tavaszi csillogás.”

„Milyen csodálatos illat!” – álmodozott a férfi halkan.

Nem is gondoltam arra, hogy ez az illat a padon mellettem fekvő csokrokból származik, hanem tovább hallgatózom, amikor a férfi folytatja: „Úgy tűnik, mintha ismét téged látnálak, úgy mint régen, fehér ruhában a mező közepén, karodban egy nagy csokor kankalinnal, amint felém jössz. Emlékszel még?”

„Óh, igen! Ez esküvőnk napjának kora reggelén volt – pontosan ötven évvel ezelőtt. Csodálatos! Ugyanez az illat! De hát itt nem is nő tavaszi kankalin!”

Ekkor már nem tudok tovább nyugodtan ülni a helyemen. Felugrom és a négy csokor virágot az idős asszony ölébe teszem. Először rémülten néz rám. Utána azonban teljes elragadtatással így kiált fel. „Én jó öregem, most ugyanúgy adhatok neked tavaszi kankalint mint ötven évvel ezelőtt!”

Megilletődötten feláll az öregúr és hálásan kezét csókol nekem. „Jó gyermek, hogy jön Ön ahhoz, hogy ilyen örömet okozzon nekünk!”

Zavartan hárítom el a háláját és menni készülök, amikor felfedezem szemeikben a könnyeket. „Nem tudom mi a nagyobb öröm, ajándékot

adni vagy kapni!” – válaszolok és indulni akarok. De nem engednek elmenni.

Így aztán néhány mondatból megismerem nagy szenvedésüket és az ebből származó még nagyobb áldást. Már több mint húsz éve béna az asszony, ágyhoz és tolókcsihoz kötött. Egész idő alatt teljes odaadással gondozta az idős úr beteg feleségét. Hálás volt azért, hogy viszonyozhatott valamit abból a szeretetből, amivel az asszony egész életében körülvette.

Ez olyan mint egy örökkévaló-szeretet, amit nem zavar meg semmi, amely hordoz és szeret, amely nem szépséghez, egészséghez és vagyonhoz kötődik, amely egyszerűen csak szeretni tudja a másikat – azt, aki számára a Te.

És bármikor, amikor kitavaszkodik és megörvendeztet a tavaszi kankalin illata, olyan az számomra, mintha ennek a két idős embernek a kedves üdvözlését fogadnám, akik egész életükben a szeretet szemével nézték egymást – de másokat is.

Szerelem az esernyő alatt

Gyakran vendégeskedtünk egy prédikátor házaspárnál. Nyitott szívvel voltak a fiatalok iránt, de idős gyenge emberek is menedékre leltek házukban. Sohasem fogom elfelejteni amint egy csavargót, aki épp a házuk előtt rogyott össze, bevitték a lakásukba és egészen a haláláig önzetlen szeretettel ápolták. Az ilyen szeretet legyőzi a másikat. Ő is eljutott a Jézus Krisztusba való élő hitig és békében tért meg az Atyához.

Egyszer egész spontánul megkérdeztem tőlük: „Az Önök életében olyan csodálatos harmónia uralkodik. Ez mindig így volt? Hogyan jutottak el idáig?”

Mindketten mosolyogtak és egymásra néztek. Ezután a háziúr ezt mondta: „Ahol Jézus Krisztus az Úr, ott minden nap egyre fenségesebb lesz! – De a kezdet – igen – egy esernyővel kezdődött az egész.”

„De, hogyan tud egy esernyő ilyen boldog házasságot létrehozni? – akartam tudni.

A férfi folytatta: „Fiatal házaspár voltunk még, amikor elutaztunk a Bodeni-tóhoz. Ez volt az első közös utunk. Lubickoltunk a boldogságban, de egy meggondolatlan szó miatt feleségem teljesen felháborodott és egyáltalán nem szólt hozzám. Fiatal házasságunk egén sötét felhők gyülekeztek. Jaj, ne! Úgy tűnt a külső barométer is hozzánk igazodik. Minden csupa szürke volt. Szakadatlanul esett.

Házasságunk elején csak egyetlen egy fekete férfiesernyőnk volt. Feleségem gyűlölte az esernyőket, és ezért ő csak lódenkabátot viselt. Egyikünk sem akart engedni az első házastársi veszekedésben. Mind-egyikünk megmakacsolta magát.

Egyedül utaztam el a Mainan-szigetre, anélkül, hogy a feleségemtől elbúcsúztam volna. Tisztába kellett jönnöm magammal.

Mit sem sejtve arról, hogy a feleségem utánam jött, haragosan ültem egy padon. Nem láttam meg semmit a körülöttem levő szépből. Ifjú feleségem iránti haragom fogva tartott annak ellenére, hogy Jézus-követő vagyok. Csak semmi engedékenység. Végül is én vagyok az úr a házban! Ezt el kell ismernie! Ez volt az alapelvem.

De az Úr hamarosan helyreigazította belső tartásomat, és én nagyon

szégyelltem magam. Borzasztóan nehezemre esett bocsánatot kérni. Öreg agglegényként mindig a saját akaratom szerint éltem.

A szakadó esőben hirtelen egy barátságos hang egészen közel hozzám azt mondta: „Schorschi, szabad?” Izgatottságomban meg sem tudtam mukkanni. Gretel volt az, az én kis feleségem, aki az esernyőm alá menekült és szorosan hozzám bújt ezekkel a szavakkal:

„Csuromvizes lettem!”

„Gretel – Te itt?”

Ezután egyikük sem szólt egy szót sem. De újra rátaláltunk egymásra – és ez a Bodeni-tónál történt szakadó esőben. Egymás kezét fogva hirtelen áradni kezdtek belőlünk a szavak.

Minden házasságban akad néha nézeteltérés. Egyszer újra civakodtunk. Amikor berobbantam a nappaliba, hogy végre egyedül legyek, hát ott ül az én Gretelem egy kinyitott esernyővel a kezében és szájalomra méltón néz rám. Erre a karjaimba kaptam, és egyszerre sírtunk és neveltünk.

Nagyon nehezünkre esett egymás hibáinak és gyengéinek a kölcsönös elismerése. Az esernyő még sokszor akcióba lépett. Aztán egy napon teljesen eltűnt az életünkből. Hétköznapijainkban is egyre inkább Jézus Krisztus lett a győztes. Így mi is megtanultuk egymást kölcsönösen elfogadni. Megtanultuk egymást a szeretet szemével nézni.”

A Mönckerberg-kútnál

Csodaszép, napos, őszi reggel van. Hamburg egyik nagy áruházában voltam bevásárolni és most itt ülök egy darabig a Mönckerberg-kútnál egy kő talapzaton és élvezem a reggeli nap meleg sugarait. Megszakítás nélkül árad mellettem a nagyvárosi forgalom. Emberek, emberek, villamosok, autók – közöttük megint emberek és újra emberek. Szívesen figyelem az arcokat, sok mindenféle látható rajtuk. Boldogság és öröm, de gond, fáradság és baj is.

Miközben egy kicsit elmerengek, valaki megkopogtatja a vállamat: „Mami, ez itt neked való!” – mondja.

Egy pofaszakállas igazi rocker állt elém farmerben és bőrdzsekiben, és valami szórólápfélét mutat, amely nagy nyomtatott betűkkel van teleírva.

„Jaj, megint valami kiárúsítás valamelyik áruházban!” – gondolom és a szemüvegem után kutatok a bevásárlószatyromban.

„Nem, Mami, sokkal jobb, mint amire te gondolsz” – kiáltja felém, miközben már egy fiatalabb nőt próbál megfűzni. Hirtelen megpillantok egy másik bőrkabátost, szintén farmerben, de ennek nincs pofaszakállja. Neki viszont félelmet keltő oroszlánsörénye van. Közben csodálkozva megállapítom, hogy amit a kezemben tartok az az „Új Élet” egyik kiadása és egy meghívó Anton Schulte előadásaira a CHR-centrumba.

Szívem nagyot dobban örömében. Valóban, ez egy finom ajánlat! Visszahívom a két bőrdzsekest, akik úgy néznek ki, mintha rockerek volnának. Közben azonban megállapítom, hogy ezeknek itt kedves és barátságos arckifejezésük van. Nem olyanok mint a többi rocker, akik napon sütkéreznek, üvegből szeszt isznak és tán még hasist is szívnak.

„Fiúk, mondjátok csak, ez nem is olyan egyszerű munka, amit csináltok. Ilyeneket osztogatni és az emberekkel beszélgetni! Nem igaz?”

„Tudod, Mami, ha Jézus egyszer megszabadított nemcsak a hasistól és az LSD-től, hanem a herointól és még sokkal erősebb kábítószerektől, akkor ezt az üzenetet a megmenekülésről és gyógyulásról másoknak is el kell mondani, azoknak, akik még a mocskokban fekszenek.”

„Fiúk, tetszetek nekem! Ugyanabból a pártból való vagyok én is!”

„Ember, te is hasist szívtál, Mami?”

„Nem, azt nem! De az én életem irányítója és Ura is Jézus, erre gondoltam.”

„Mikor kezdődött mindez veled?”

„Óh, már több mint fél évszázada!”

„Ember, Mami, te még nagyon jól tartod magad!”

Tovább kérdez. Nekem meg kell hallgatnom, válaszolnom kell, akár akarok akár nem. Az „oroszlánfejű” közben rockerekkel és csavargókkal beszélget, akik a Mönckeberg-kút köré telepedtek.

Hamarosan a lényegre térünk. Kérdések és válaszok surrannak ide-oda. Keményen vitatkozunk. Látszólag csöppet sem zavarja őket az életkorom. Ég a szívem ezekért a fiatalokért, akik a szakadék szélén vegetálnak. Példaképeket, ideálokat akarnak. És, mi öregek, akik példaképek kellene, hogy legyünk, megvetjük őket, elhúzzuk a szánkat, elfordulunk azoktól, akik az alkohol és a kábítószer rabságába estek. Szívet indító, ahogy „hajdani pofaszakállas rockerem” megpróbálja elmagyarázni nekik, hogy csak Krisztus által menekülhetnek és szabadulhatnak meg. Saját tapasztalatból beszél, és ez hat.

„Oroszlánfejű” barátom az egyik rockert különösen kezelésbe vette. Hirtelen elővesz bőrdzsekije belső zsebéből egy kis könyvet.

„Mami, ez neked is való! Kitűnő! Szívesen neked ajándékoznám, de a cimborámnak nagyobb szüksége van rá mint neked!”

Nem hiszek a szememnek, ezt még szemüveg nélkül is el tudom olvasni: „Krisztus Hamburg házaiban és utcáin” Lexa Anderstől.

Kellemetlenül érzem magam és kitérő választ adok.

„Ne, hagyd csak, ismerem!” – válaszolom.

„Miattam, de hidd el ez a nő rendben van! Azt kívánom, bárcsak beszélhetnék egyszer vele!”

Nevetve megfordítottam a könyvet és elé tartom. Ráméred a képre, azután engem bámul meg és felkiált: „Mami, de hisz ez te vagy, igaz valamivel fiatalabb kiadásban!”

Két erős férfikarjával átölel és egy cuppanós puszit kapok tőle.

„Fiúk, ti tényleg nagyon klasszak vagytok. Úgy tűnik nekem, mintha megnyertem volna a főnyereményt. Legszívesebben elénekelném most a „Nagy Isten dicsőítünk Téged!”-et.

„Igen, tulajdonképpen miért ne? – véli és megadja a hangot. Én is velük brummogok, amilyen jól és hangosan csak tudok. Még a rockerek és a csavargók köré gyűlt embertömegből is velünk énekelnek néhanyan.

Könnybe lábadnak a szemeim. Ez egyszerűen belső boldogság, hatalmas öröm, hogy a mai időkben is vannak még fiatalok, akik rockerekből, verekedősökből, kábítószerfüggőkből és alkoholistákból válnak Jézus-követővé és cimboráikat szívből, a szeretet szemével nézik. Megmenekültekből megmentőkké válnak.

Isten szeretete határtalan

A szeretetteli gondoskodás nagyon jól esik az embernek, kiváltképp ha az egészsége már gyenge lábakon áll. Megértem, ha nem szívesen veszik magányos kiruccanásaimat. Néha azonban mehetnékem támad, és akkor elindulok. Miért ne mehetnék el egyedül egy bevásárlóközpontba, még ha elég messzire van is? Úgyis vásárolnom kellene néhány születésnap ajándékot.

Minden napomat azzal kezdem, hogy gyermeki egyszerűséggel elmondom Istennek a napi programot és ezzel a kéréssel fordulok hozzá: „Uram, vezess és irányíts engem a Szentlélek által! Ami nem a Te akaratod szerint való, azt semmisítsd meg. Adj érthető jelet számomra, amiből ezt megértem! Értedszeretnék munkálkodni és egyes egyedül csak a Te akaratodat tenni! Tarts meg kérlek a közeledben!”

Így aztán sohasem vagyok szomorú, ha valami másképp sikerül, mint ahogy elgondoltam és elterveztem. Tudom, hogy ez az Úr akarata, ez az Ő terve. Az Ő programja mindig sokkal jobb, néha egészen bámulatra méltó.

Így volt ez ma is. Jókedvűen ülök a gyorsvasúton és a hamburg-poppenbütteli bevásárlóközpont felé tartok. Huncutul örülök titkos eltűnésemnek. Néhány megállóval a cél előtt hirtelen nyugtalanság vesz erőt rajtam. El akarom fojtani, gondolataimból űzni, de nem sikerül. Újra és újra hallok magamban: „Törődhetnél egyszer a nővéred sírkövével is! Már kész kellene lennie, és akkor le lehetne fektetni!”

Ellenérveim vannak: „Az csak egy halott tárgy, ami egyáltalán nem fontos. Én élő emberekkel foglalkozom. Születésnap meglepetést szeretnék nekik szerezni!”

Nem tudok azonban szabadulni előbbi gondolataimtól. A sírkövel kapcsolatos belső unszolás egyre erősebb lesz. Így kiszállok a temetőnél. Furcsának tűnik ez egy kicsit saját magam számára is. Legszívesebben azt mondtam volna: „Uram, megtettem amit akartál. De bocsáss meg, egy kicsit mégiscsak furcsának találom.”

A kőfaragóhoz menjek először vagy a nővérem sírjához? – Közben megérkezem a temetőbe, és mivel pont indul a busz a 13. kápolnáig, felszállok rá.

Nem mintha belsőleg az Úrral perlekednék, de nem tudok magamnak magyarázatot adni. Mindent nagyon különösnek és furcsának talállok. Csak sokkal később értem meg szégyenkezve, hogyan vezetett engem Isten kegyes keze.

Amikor le akarok kanyarodni a főútról, már látom a kopasz bokrokon át, ahogy felcsillan a nemrég felállított fehérmárvány sírkő. De még valamit nem értek. Megrökönyödve látom, hogy egy nő ül a sírkövünkön. Dühösnek érzem magam. Mit képzelsz tulajdonképpen? Nem tudna egy padra leülni? Lassan odaosonok. Háttal van nekem, így nem vesz észre. Teljesen magába fordulva ül ott. Ahogy elhaladok mellette, egy bátoratlan pillantást vetek rá és megállapítom, hogy „úri hölgyről” van szó.

Nem vesz észre. Ugyanebben a sorban, egy kicsit távolabb, megállok egy ismerős házaspár sírja előtt. De újra és újra a sírunk felé pillantok. Úgy tűnik, az asszonynak esze ágában sincs felkelni a sírkövünkről. Ahegyett, hogy felismerném Isten gondviselő kezét, tovább mérgelődök.

Végre rászánom magam, visszamegyek a sírhoz és megszólítom az idegent: „Bocsásson meg, kérem, hogy megszólítom. Talán rosszul van?”

„Nem, köszönöm!”

Semmi mást nem mond, én azonban szeretném lecsalogatni a sírkövünkről. Meg akarom nézni a feliratot, ő azonban a fedőlapon ül – ebben a sorban előírászerűen csak nagy, fekvő kövek vannak.

Kicsit türelmetlen leszek. Mégis megpróbálok olyan barátságosan szólni hozzá, amennyire csak lehet.

„Bocsásson meg, kérem, hogy újra megszólítom, Ön ugyanis a mi sírkövünkön ül, amit újonnan fektettek le. Nagyon szeretném megnézni, hogy sikerült a felirat.”

Megdöbbenve ugrik fel az idegen, nagy szemekkel rám bámul és ezt kérdezi: „Nem azt mondta az előbb – a mi sírkövünk? Hisz itt Olga M. fekszik, nem igaz? Akkor Ön talán Lexa?”

Különös módon elérzékenyülök és bólintok. Ekkor az asszony két kezébe temeti az arcát és könnyek között azt mondja: „Most már tudom, hogy van élő Isten, aki személyesen gondoskodik rólam és figyelemmel kísér.”

Most már végképp nem értek semmit. Hirtelen mindketten ott ülünk a sírkövünkön. Kutatni kezd a táskájában. Átnyújt nekik egy zsebkezdőt. Ő azonban megrázza a fejét és egy kissé gyűrődött, megsárgult cé-

dulát ad át nekem. Most én kezdek a táskámban kersgélgni. A szemüvegem után kutatok. Nem hiszem el. Felismerem elhunyt nővérem kézírását és olvasni kezdek:

„Mit szólna ehhez Jézus?”

A másik oldalon pedig ez áll: „Emlékl 1918. december 6-ra! A te Olga M.-d.”

Csak most esik le a fátyol a szememről. Az Úr volt az, aki ma engem nővérem sírjához vezérelt. De megérteni, értelemmel felfogni nem tudom.

„Ez félreismerhetetlenül a nővérem kézírása, és december 6, az a születésnapja volt. Milyen különös mindez! Nem értem az egészet! – Hogy kerül Ön ide? Kicsoda Ön?

„Rám éppen olyan nagy hatással van Isten gondviselése mint Önre. Nagyon meg vagyok hatva, és mégis olyan boldog vagyok.

Régen vasárnapi iskolába jártam a nővéréhez a „Sunem” gyülekezeti házba. Később szüleim a kézimunkaóra-ra is elküldtek, amit a nővére tartott. Az első órán beszélgethettünk csendben kézimunkázás közben. A második órán azonban olyan csend volt, hogy a légy zümmögését is meg lehetett volna hallani. Ekkor mindig felolvasott a nővére. A könyv címe ez volt: „A lépcsőkörlát” Hedwig Andréától.

„Óh, igen, pontosan emlékszem még” – válaszoltam.

„Egy vasárnapi iskolában tanító tanárnőről szolt a történet, aki valamiféle segítséget szeretett volna a gyerekeknek adni az életükhöz, egy fajta vezérfonalat, egy úgynevezett lépcsőkörlátot, a biztos tartáshoz. Arra az esetre, ha nem tudnák eldönteni mi a jó vagy a rossz, hogy ezt csinálják vagy azt ne. Ekkor a gyerekeknek csak fel kellett tenniük a következő kérdést: „Mit szólna ehhez Jézus?” – és ezután biztosan megkapják lélekben a helyes választ.”

„Igen, és akkor az egyik nagylány ráfestette ezt a kérdést nagy fekete lakkbetűkkel egy fehér kartonlapra és aranypapírral bekeretezte. Ez volt nővérem számára a legszebb születésnap ajándék. Évekig ott lógott ez a kérdés dolgozószobánk falán és mindannyiunknak áldást hozott.”

„És akkor, tizenkét évesen, engem is mélyen megérintett” – folytatja az idegen.

„Megkértem a nővérét, írja fel nekem is a kérdést, mert mindig ehhez szeretném az életemet igazítani. Ez az a cédula. Úgy vigyáztam rá, mint egy kincsre. A kérdés egész életemen át végigkísért. De nem mindig igazítottam hozzá az életemet. Már az eljegyzésemnél sem. Isten ré-

széről egy határozott „Nem-et” kellett volna mondanom. Én azonban szerelmes voltam és feltétlenül meg akartam őt kapni. Meg is kaptam. Minden szempontból jól ment a sorunk, sőt túlságosan is jól. Szép házunk volt, három jól sikerült gyermekünk, egyszerűen minden, amit kívántunk és amiért hajtottunk. De úgy igazán boldog sohasem voltam a házasságomban. A belső dolgok iránti igényemet a férjem sohasem értette meg. Abban mindig egyedül maradtam. Nos, mivel ő már jó néhány éve halott, a gyermekek megházasodtak és már önállóak, már senkinek sincs szüksége rám. „Legfőbb vágyam az volt mindig: Bárcsak találkozhatnék még az életben valamelyik M. nővérrel a Heinrich Hertz utcából és beszélhetnék vele!” Most már érti, mit jelent ez számomra, hogy itt találkozom Önnel?”

„Igen, Isten szeretete nem ismer korlátokat! – Honnan jött tulajdonképpen?”

„Bochumból.”

„Bochumból? Olyan messziről?” Felfoghatatlan számomra. Milyen értelmetlen volt részemről, hogy nem vettem észre mindjárt Isten belső útmutatásait! Az idegen tovább mesélt:

„Belső késztetést éreztem, hogy Hamburgba utazzam és a családjá után kutassak. De, hogy találjak meg bárkit is közülük? Ön és a nővére bizonyára férjhez mentek és más néven élnek. A szüleik már biztosan régen meghaltak. – Ekkor jött a gondolat, utazzam el az ohladorfi temetőbe. Az adminisztráción érdeklődtem a családi nevük iránt.

A hivatalnok a fejét rázta: „Ilyen név alatt sajnos nem tudok Önnek útbaigazítást adni.” Már menni készültem, amikor a szolgálati szoba másik végéről egy fiatal nő utánam kiáltott: „Várjon csak egy picit. Itt van még a régi kartotéklap. Már meg akartam semmisíteni, de még egyszerűen nem volt rá időm. A tegnapi köletétel óta a sírokat más név alatt tartjuk nyilván!”

Így megtudtam a helyrajzi számot és a sír számát. És mialatt én kétségbeesve a nővére sírján ülök, egyszer csak megjelenik Ön. Ezt az egészet nem tudom felfogni. De egyvalamit most már sziklaszilárdan tudok: létezik egy élő Isten, aki minden egyes emberről gondoskodik és nem hagyja elveszni.”

Amiről ezután beszélgettünk, az a mindig jelenlévő Isten. A valóságos, szerető Isten, az akadályokat nem ismerő Isten.

„Vesd le a cipődet, mert a hely, ahol állsz, megszentelt föld!” Így

éreztek mi is. Nem szégyelltem magam a könnyeim miatt. Egy ember tisztába jön Istennel és át tudja ölelni hitben a Golgotán álló keresztet.

Mindketten megrendültünk lelkünk mélyéig. De mit számítanak az érzelmek! Teljes szívből Isten szeretetét dicsőítjük. Isten egy gyermekére a szeretet szemével nézett, megkereste, megtalálta és helyre tette. Ennél nagyobb dolog nem létezik az életben.

Milyen nagyon szereti Isten az embereket! Ezzel a gondolattal váltunk el egymástól, csendben imádva Isten szeretetét.

Tartalom

Előszó	5
A „rózsaszín szemüveg”	7
Az öreg hegedűkészítő	10
Amikor anyám csak – pirosan – látott	12
Az első sikeres és sikertelen próbálkozások	15
Mesemondó nagyanó	18
Börzén	23
Kosack mama	26
Jézus szereti a bűnösöket	31
Meggyőződésből? – Nem inkább szeretetből?	34
Biztos, hogy mi a szeretet szemével látunk?	35
Tiéd a dicsőség	41
A titkos kód	44
A kis táncosnő	47
Késő őszi tavasz	50
Szerelem az esernyő alatt	54
A Mönckeberg-kútnál	56
Isten szeretete határtalan	59

Ára: 400,- Ft (áfával)

Sok emberrel találkozunk életünk során, rengeteg emberrel. Mint ahogy egy folyam elfolyik mellettünk, úgy áramlanak el ők is mellettünk és tűnnek el a ködben. Néhányan közülük rövidebb, mások viszont hosszabb szakaszt tesznek meg velünk utunk során. Néhányukat sohasem felejtjük el.

Velük kapcsolatban az volt az érzésünk: a legfontosabb hely számukra mindig az volt, ahol éppen tartózkodtak. Legfontosabb tettük pedig az, amit éppen akkor készültek megtenni, és a legfontosabb ember mindig az volt számukra, aki éppen velük szemben állt, és a segítségüket kereste.

Magukat sohasem tartották olyan fontosnak, mert figyelmükkel mindig mások felé fordultak, azért hogy segítsenek nekik és megértsék őket.

Igen, ezek olyan emberek, akik a szeretet szemével látnak.

Amit Lexa Anders elmesél, azt ő mind átélte.

Ezért tesznek elbeszélései olyan mély benyomást az olvasóra.

A mindennapi élet kis eseményei, melyeket mi is átélünk, Lexa Anders tolla nyomán fényleni kezdenek, – rádöbbenünk, hogy Jézus áll mögöttük. Így ezek a mindennapi élmények a hit tanúságtételei és utat mutatnak Isten felé.

Ezek az elbeszélések mindannyiunkhoz szólnak. Hitükben megerősítik a hívőket, az evangéliumtól távolállókát megismertetik Jézussal.

Minden alkalomra alkalmas ajándék ez a könyv.

Lexa Anders tartalmas életet élt. Iparművészeti tanulmányokat végzett, bábkészítésre szakosodott, majd diakoniai szolgálatba lépett. Később innen hívta az Úr, és civil szociális gondozó lett.

Terjeszti: **KORDA Könyvkereskedés**

Kecskemét, Lestár tér 2.

Tel.: 76/328-977

